

JOYCE
MEYER

NA ROVINU
O STAROSTECH

JAK PŘEKONAT EMOCIONÁLNÍ BITVY
MOCÍ BOŽÍHO SLOVA!

NA ROVINU
O
STAROSTECH

SYLOM

JOYCE
MEYER

JAK PŘEKONAT EMOCIONÁLNÍ BITVY
MOCÍ BOŽÍHO SLOVA!

NA ROVINU
O
STAROSTECH

Originální název: Straight talk on worry
- overcoming emotional battles with the power of God's Word!

Autor: Joyce Meyer

Copyright © 2015 by Joyce Meyer

Joyce Meyer Ministries – U.S. Headquarters

P.O. Box 655

Fenton, MO 63026

Copyright© 2016 Syloam pro český jazyk

Všechna práva vyhrazena

Vydavatel: Syloam - Křesťanská mezinárodní misie

syloam@syloam-international.org

www.syloam-international.org

www.media.syloam-international.org

Černyševského 11, 851 01 Bratislava, Slovačka

Překlad: Mgr. Markéta Bystrická

Jazyková úprava: Mgr. Hana Švédová

Redaktoři vydavatelství: Miroslav Čobrda a Miroslav Fic

Grafika: Darko Brvenik

Náklad: 5000

ISBN: 978-80-89414-71-0

Použité citáty jsou převzaty z: Český studijní překlad, 2009, Nadační fond překladu Bible. Dodatky u veršů v závorkách jsou přeloženy doslova dle anglického rozšířeného překladu Bible (Amplified Bible, zkratka AMP).

Tisk této knihy (částečně nebo úplně) bez písemného svolení vydavatele zakázán.

OBSAH

Úvod	7
První část - Přebývat v Božím úkrytu	9
1. Přebývat v ochraně	11
2. Čtete značky: Důvěřovat Bohu	19
3. Všechno bude v naprostém pořádku	33
4. Boží myšlenky jsou vyšší než naše myšlenky ...	55
Závěr	77
Druhá část - Verše	91
Verše k překonání starostí	93
Modlitba za navázání osobního vztahu s Pánem ..	97

Poznámky	99
O autorce	101

ÚVOD

Bůh chce s vámi učinit obchod. Chce, abyste mu odevzdali všechny starosti, všechny problémy, všechna selhání („popel“) a On vám dá okrasu. Bůh vezme vaše starosti a místo nich se o vás postará.

Pokořte se tedy pod mocnou Boží ruku, aby vás povýšil v příhodný čas. Všechnu svou starost uvrhněte na něho, neboť mu na vás záleží.

1. Petrův 5,6-7

Duch Panovníka Hospodina je na mně, protože mne Hospodin pomazal. Poslal mne přinášet radostnou novinu pokorným . . . zajistit pro truchlící na Sijónu, aby jim byla dána čelenka místo popela, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha malomyslnosti . . .

Izajáš 61,1; 3

Bůh se o nás chce postarat. Aby to ale mohl udělat, musíme se o sebe přestat starat sami. Mnoho lidí chce, aby se o ně Bůh

postaral, ale stále si dělají starosti nebo se snaží vyřešit si vše sami, místo aby čekali na Boží nasměrování. Ve skutečnosti se válejí ve svém „popelu“, když jim Bůh touží dát okrasu, čelenku. Aby nám ale mohl dát okrasu, musíme Mu odevzdat svůj „popel“.

Své starosti Bohu předáme tím, že Mu budeme důvěřovat, že se o nás dokáže postarat a že to udělá. Židům 4,3 uvádí: „Nebot' do odpočinutí vcházíme my, kteří jsme uvěřili ...“ (přilnuli k Bohu, důvěřujeme Mu a spoléháme na Něj).

Do Božího odpočinutí vcházíme vírou. Starosti jsou opakem víry. Starosti vás okradou o pokoj, fyzicky vás vyčerpají a dokonce mohou způsobit nemoci. Pokud si děláme starosti, pak nedůvěřujeme Bohu a nevstupujeme do Božího odpočinutí.

Není to skvělý obchod? Vy dáte Bohu popel a On vám dá okrasu. Vy mu předáte všechny starosti a obavy a On vám poskytne ochranu, stabilitu, útočiště a plnost radosti. Taková je výsada toho, když se o člověka stará Bůh.

PRVNÍ ČÁST

PŘEBÝVAT V BOŽÍM ÚKRYTU

1

PŘEBÝVAT V OCHRANĚ

Ten, kdo přebývá v úkrytu Nejvyššího, přečká noc /stálý a pevný/ ve stínu Všemohoucího. /Před Jehož mocí neobstojí žádný nepřítel/.

Žalm 91,1

Bůh má úkryt, tajné místo, kde můžeme přebývat v pokoji a bezpečí.

Ten úkryt je místo odpočínutí v Bohu. Je to místo pokoje a útěchy v Něm. Tento úkryt je „duchovním místem“, kde starosti mizí a vládne pokoj. Je to místo Boží přítomnosti. Když trávíme čas v modlitbách a když hledáme Boha a přebýváme v Jeho přítomnosti, pak se nacházíme na tomto tajném místě.

Slovo přebývat znamená „učinit si svůj domov; zabydlet se; žít“¹. Když my *prebýváme v Kristu* nebo *prebýváme v úkrytu*, nepřicházíme jen příležitostně na návštěvu. Máme tam své trvalé bydliště.

V Novém Zákoně je jedno z řeckých slov, které se překládá jako *prebývat*, stejné jako řecké slovo, jež je použito v Janovi 15,7, kde Ježíš říká: „Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li mé výroky ve vás, požádejte, oč chcete, a stane se vám.“

Jestliže zůstáváme v Bohu, je to totéž, jako když v Něm přebýváme. Ve skutečnosti rozšířený překlad Bible The Amplified Bible překládá Jana 15,7 takto: „Jestliže ve Mně žijete /prebýváte ve Mně sjednocení se Mnou/ a má slova zůstávají ve vás a dále pak žijí ve vašem srdci, pak žádejte, oč chcete, a bude vám to dáno.“

Řečeno jinak je potřeba, abychom byli zasazeni v Bohu. Musíme znát zdroj naší pomoci ve všech situacích a za všech okolností. Je potřeba, abychom měli své tajné místo pokoje a jistoty. Musíme se spolehnout na Boha a naprosto Mu důvěřovat.

V úkrytu

Ten, kdo přebývá v úkrytu Nejvyššího, bude stálý
a pevný . . .

Žalm 91,1

Žalmista říká, že ten, kdo přebývá v *úkrytu*, bude pevný a v bezpečí.

Úkryt je místo, kde se člověk může skrýt, je to soukromé místo nebo útočiště. Je to místo, kam utíkáme, když jsme zraněni, přemoženi nebo jsme slabí. Je to místo, kam utíkáme, když nám někdo ubližuje nebo nás pronásleduje, když máme velkou potřebu nebo když máme pocit, že už to dál nesneseme.

Vzpomínám si, že když jsem byla malá, bydleli jsme ve velkém, prostorném domě. (Maminka v tom domě uklízela a díky tomu jsme v něm získali podnájem.) Byla to obrovská, velice vyzdobená budova se spoustou dřevěných vyřezávaných ornamentů a poskytovala mnoho pěkných, malých úkrytů. Byla tam malá lavička, která se tísnila pod jedním schodištěm u vykládaného okna, jež vypadalo jako v chrámu.

I teď si stále dovedu vybavit, jak jsem sedávala na té lavičce. Nevím, o čem jsem tenkrát jako malé dítě přemýšlela, ale vím, že jsem měla docela hodně zranění a problémů.

Život u mě doma byl plný zraňujících a neklidných situací. Toto skryté místo s lavičkou pod schodištěm pro mne bylo jako úkryt. Právě tam jsem chodila, když jsem se bála nebo jsem potřebovala útěchu.

Ve verši výše se nám říká, že Bůh chce být naším úkrytem.

Někteří lidé ve světě používají alkohol jako svůj úkryt. Jiní berou drogy a další mají zase třeba televizi. Někteří jsou v depresi a přetáhnou si přes hlavu peřinu. Venku ve světě je spousta lidí, kteří se před spoustou věcí skrývají.

Místo toho, abychom hledali svůj úkryt ve světě, chce Bůh, abychom našli své útočiště a úkryt v Něm. Právě to se myslí frází „v úkrytu Nejvyššího“. Když máme problémy, když se trápíme, chce nás Bůh vzít do Svého útočiště a ochránit ve stínu Svých křídel. Chce, abychom utíkali k Němu!

Ve stínu Všemohoucího

... ve stínu Všemohoucího /Před Jehož mocí neobstojí
žádný nepřítel/.

Žalm 91,1

Jsme-li v úkrytu Nejvyššího, kde se budeme nacházet? Podle žalmisty budeme přebývat „ve stínu Všemohoucího“. Právě na tom místě Bůh chce, aby jeho lid žil.

Náš nebeský Otec nechce, abychom Jej jen občas přišli navštívit, nebo abychom se k Němu utíkali, jen když jsme na dně. Bůh chce, abychom přebývali ve stínu Jeho křídel, abychom tam zůstávali a žili. Když to děláme, zůstáváme stálí a pevní, protože před mocí Všemohoucího nemůže obstát žádný nepřítel. Zůstáváme-li na tom místě, ďábel nám nemůže ublížit.

V mém životě bylo období, kdy jsem běhala tam a zpět do tohoto úkrytu. Už jsem ale zjistila, že když tam vstoupím a zůstávám, když tam přebývám, nemusím se nikdy cítit na dně.

Boha potřebujeme neustále, ne jen občas. V Janovi 15,5 Ježíš říká: „ . . . neboť beze mne /odříznuti od životně důležité jednoty se Mnou/ nemůžete činit nic.“

Co přesně znamená přebývat ve stínu Všemohoucího? Zprv *stín* naznačuje místo ochrany před žářem slunce a žářem tohoto světa. Stín, jak víme, má vždy nějakou hranici. Chceme-li zůstávat ve stínu Božích křídel, pak existují určité hranice, ve kterých musíme zůstat.

Hranice je meziprostor nebo hraniční čára mezi dvěma kvalitami či podmínkami. V případě stínu je hranice místo, kde stín končí a kde začíná svítit slunce.

Řekněme, že je poledne a slunce svítí ve své plné síle. Zahlédneme velký strom. Pokud půjdeme a postavíme se pod tento strom, bude nám mnohem lépe ve stínu, než pokud bychom dále zůstali stát na slunci.

Když lidé pracují venku na slunci a začnou se potit, rádi si vyhledají nějaký stín pod stromem, když je čas na pauzu. Někteří lidé si kvůli stínu vysazují stromy kolem domu, protože to také sníží teplotu uvnitř a celkově to dům ochlazuje. Takže stín je místo, kde toužíme být obzvláště v parný, horký den.

Pokud se rozhodneme zůstat ve stínu Božích křídel, život bude o mnoho příjemnější. Nebude nám tak vedro, nebudeme se muset „potit skrz naskrz“. Místo starání se o svoje problémy budeme odpočívat v Bohu.

Jestliže se rozhodneme zůstat stát na slunci, bude nám nepříjemně, budeme se potit a budeme se cítit špatně. Budeme mít žízeň a vyschneme. Je na každém z nás, abychom se rozhodli, kde chceme stát. Ve stínu (v důvěře Bohu) nebo na slunci (a potit se). V Ježíši nebo ve světě se všemi jeho problémy?

Kde se rozhodnete stát? Já chci stát ve stínu. Ale, tak jako všichni sem tam, i já někdy vykročím ze stínu a nakonec skončím

opět na slunci v obrovském vedru, kde podmínky nejsou vůbec příjemné. A pak, když už jsem opravdu v koncích, běžím zpět do stínu, abych mohla opět získat odpočinek. A nakonec opět vyrazím ven do parného slunce.

Římanům 1,17 říká, že můžeme žít od víry k víře. Nicméně někdy žijeme od víry k pochybám, k nevíře, a pak opět k víře.

Ale co když chceme opravdu zůstat ve stínu ochrany, někdy však zkrátka zjistíme, že jsme z něj vyšli? Jak poznáme, že odcházíme pryč od Boží ochrany? Poznáme to podle značek, které nám Bůh staví podél cesty.

2

ČTĚTE ZNAČKY: DŮVĚŘOVAT BOHU

Představte si, že jedete po silnici. Tou silnicí je cesta života. Uprostřed silnice jsou vodicí čáry. Někdy jsou tam dvojité čáry, které varují: „Pokud tyto čáry přejedete, budete mít problémy. Riskujete, že dojde k čelní srážce.“

Někdy je čára přerušovaná, což znamená: „Můžete přejet do druhého pruhu a předjet auto, které jede před vámi, pokud chcete. Pokud přejedete na druhou stranu v místě takovéto čáry, budete pravděpodobně v pořádku, ale můžete mít problém, pokud nebudete sledovat dopravu v opačném pruhu velice pozorně, abyste se ujistili, že je cesta volná.“

Také máme značky podél silnice, které nám dávají konkrétní příkazy nebo varování: „Nebezpečí smyku“, „Padající kamení“, „Zvěř“, „Jednosměrná silnice“, „Objížďka“, „Práce na silnici“, „Zatáčka“. Pokud těmto pokynům nasloucháte, pomohou vám tyto značky udržet auto na silnici. Vyhnete se tomu, že zajedete příliš doleva a dojde ke srážce, nebo příliš doprava a skončíte v příkopu.

Stejným způsobem existují v našem životě i duchovní značky. Abychom zůstali pod Boží ochranou, musíme dávat pozor na značky podél cesty, které nám říkají, že Mu máme důvěřovat a nedělat si starosti, mít strach nebo se obávat. Značky, které nám říkají, že máme svou starost vložit na Něj. A pak místo abychom se snažili přijít na řešení své situace, musíme své myšlenky nasměrovat na to, co je „pravdivé“, „ušlechtilé“, „spravedlivé“ a „čisté“, „milé“ a „co má dobrou pověst“ (Filipským 4,8).

Dáme-li pozor na tyto značky, poslechneme-li je a zůstaneme uvnitř hranic silnice, zůstaneme na ní. Budeme ochráněni a zakusíme ve svém životě naplnění všech těch úžasných, neuvěřitelných příslibů Božího Slova.

Dávejte pozor na značky!

A na vlastní uši uslyšíš za sebou říkat: To je ta cesta, po ní jděte, ať se dáte napravo nebo nalevo.

Izajáš 30,21

Řekněme, že jedete po silnici svého života a začnete se malinko uchylovat napravo. Všimnete si, že je silnice o něco víc nerovná, než byla předtím, ale začnete dávat větší pozor na to, kam jedete. A pak si vzpomenete na značku, kterou jste před nějakou dobou minuli, která říkala: „Důvěřujte Bohu, nedělejte si starosti.“

Pokud se rozhodnete pokračovat v cestě, pak můžete sjet ještě víc ze silnice a skončit uprostřed příkopu. Pak budete muset zavolat odtahovou službu, aby vás vytáhla.

Tak tomu je, když se rozhodnete dělat si starosti, místo abyste důvěřovali Bohu. Vykročíme z Jeho ochrany a pak nás může nepřítel snáze napadnout. Když k tomu dojde, nevyhnutelně ztrácíme pokoj.

Rovné cesty

A číňte přímé a rovné, vyrovnané a urovnané cesty pro své nohy /ano, ať jsou bezpečné a přímé, šťastné cesty, které vedou vaším směrem/ . . .

Židům 12,13 (AMP)

Když se rozhodnete špatně, když se rozhodnete dělat si starosti místo důvěřovat Bohu, pak se začnete cítit nepříjemně a začnete ztrácet pokoj. Možná dokonce začnete mít pocit, že už nic nefunguje a že jste se asi někde po cestě ztratili.

Jakmile ztratíte pokoj, je potřeba se zastavit a říct si: „Počkat. Co dělám špatně?“

Někdy, když kráčím po své cestě životem, si najednou uvědomím, že kdesi hluboko uvnitř vím, že nemám pokoj. Když k tomu dojde, zastavím se a řeknu: „Pane, kde jsem šla špatným směrem?“ Víím, že když přijdu o pokoj, je to znamení toho, že jsem vykročila z ochranného stínu Božích křídel.

Obvykle se to stává kvůli tomu, že jsem si dělala starosti. Někdy je to kvůli tomu, že jsem udělala něco špatně a neučinila jsem pokání nebo jsem někomu ublížila a nebyla jsem vůči tomu citlivá a neuvědomila si to.

V takové situaci jednoduše řeknu Bohu: „ Pane, ukaž mi, proč jsem přišla o pokoj.“ Jakmile znám důvod, mohu podniknout nezbytné kroky k tomu, abych tu situaci napravila.

Jestliže zjistíte, že na vás útočí starosti, když jdete směrem, který vám Bůh ukázal, pak vám doporučuji přečíst si Ježíšova slova z Matouše 6,25-32.

Přestaňte si dělat starosti

Proto vám pravím: Nedělejte si starosti o svůj život, o to, co budete jíst a co budete pít, ani o své tělo, o to, co si obléknete. Není život víc než pokrm a tělo víc než oděv?

Matouš 6,25

Pokud držíte dietu, pak byste měli začít tím, že si přečtete první část tohoto verše. Tu část, která je o jídle a pití! Pokud jste jako já, pak, když držíte dietu, to jediné, o čem dokážete přemýšlet, je jídlo!

Vzpomínám si na dobu, kdy jsem sem tam držela dietu. Celý den jsem přemýšlela o tom, kdy a co sním a jak si to jídlo upravím. Ve své mysli jsem ho vážila a počítala, kolik kalorií bude obsahovat. Častokrát jsem měla ještě mnohem větší hlad, protože jediné, o čem jsem přemýšlela, bylo jídlo!

Ve skutečnosti si asi děláme mnohem menší starosti s tím, co budeme jíst a pít, než s tím, co budeme dělat v konkrétní situaci. Co když se stane toto? A co když se stane tamto? Většina z nás

má dostatek oblečení, jídla i pohodlí domova a pojízdné auto. Když však jde do tuhého a my čelíme situacím, které se zdají být nemožné, v hlavě se nám rozezvučí hlasy, které volají: „A co budeš dělat teď?“ Pak si začneme dělat starosti.

Pohledte na ptáky

Pohledte na nebeské ptáky: nesejí, nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Což vy nejste o mnoho cennější než oni?

Matouš 6,26

Už jste někdy viděli ptáka, jak sedí na větvi a nervově se hroutí? Už jste někdy viděli ptáka, který chodí sem a tam a pro sebe si říká: „No, to by mě zajímalo, kde seženu dalšího červíka! Potřebuji žížaly! Co když dnes Bůh přestane dodávat žížaly? Nevím, co bych dělal. Možná, že umřu hladem! A co když Bůh bude dál zaopatřovat žížaly, ale nebudou šťavnaté, nebo co když letos nepošele déšť a žádné žížaly nevylezou? Co když nenajdu žádnou slámu, abych si postavil hnízdo?“ Co když, co když, co když!

Ježíš řekl: „Podívejte se na ptáky!“ Nehroutí se. Každé ráno si poletují a prospěvují a užívají si.

Tak si říkám, jak velký pokoj bychom si mohli užívat, kdybychom si dokázali udělat hodinku volna a jen tak sledovat ptáky?

Čeho starosti dosáhnou?

Kdo z vás dokáže svou starostlivostí přidat k délce svého věku jediný loket?

Matouš 6,27

Samozřejmě, že odpověď je: „Ničeho.“ Určitě však můžeme zkrátit délku svého života, pokud budeme trvat na tom, že si budeme dál dělat starosti a stane se nám to zvykem!

Místo starostí potřebujeme být jako ptáci ve vzduchu, kteří jsou naprosto závislí na Bohu, jenž je krmí, a přesto si celý den prozpěvují, jako by neměli ani jedinou starost na celém světě.

Podívejte se na lilie

A proč si děláte starosti o oděv? Podívejte se pozorně na polní lilie, jak rostou. Nenamáhají se ani nepředou, a pravím vám, že ani Šalomoun v celé své slávě nebyl oblečen jako jedna z nich.

Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která dnes je a kterou zítra hodí do pece, nebude tím spíše oblékat vás, malověrní?

Matouš 6,28-30

To, co zde Ježíš říkal, bylo, že polní kvítí se nenechá pohltit skutky těla. Nesnaží se liliemi být. Zkrátka jimi jsou. A Bůh je velice pěkně obléká.

Opravdu si myslíme, že jsme pro Boha méně důležití než ptáci a kvítí?

Nepropadejte starostem

Nepropadněte tedy starostem a neříkejte: „Co budeme jíst?“ nebo: „Co budeme pít?“ nebo: „Co si oblečeme?“

Neboť o to všechno horlivě usilují pohané. Vždyť váš nebeský Otec ví, že to všechno potřebujete.

Matouš 6,31-32

Problém se starostmi je v tom, že nás přimějí říkat například: „Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat?“ Jinými slovy: „Co uděláme, jestliže Bůh neuspěje?“

Začneme panikařit a trápit se slovy svých úst, místo abychom utišili svůj strach a odstranili starosti, což je jen ještě znásobí.

Problém na tomto způsobu chování je v tom, že takto jednají lidé, kteří nevědí, že mají nebeského Otce. Vy i já však víme, že máme nebeského Otce, a tak se podle toho musíme začít chovat. Nevěřící možná nevědí, jak se na Boha spoléhat, ale my bychom to vědět měli.

Ježíš nás ujišťuje, že náš nebeský Otec ví o všech věcech, které potřebujeme, ještě dřív, než Jej požádáme. Proč bychom si tedy měli dělat starosti? Raději musíme zaměřit svou pozornost na věci, jež jsou mnohem důležitější, na Boží věci.

Hledejte nejprve to důležité

Hledejte /usilujte o a zaměřte se na/ však nejprve Boží království a jeho spravedlnost /to jak jedná spravedlivě a jak je spravedlivý Bůh/, a to všechno vám bude přidáno.

Matouš 6,33 (AMP)

Před mnoha lety jsem předtím, než jsem šla sloužit na nějaké setkání, chodila tam a zpět a připravovala se. Modlila jsem se: „Bože, prosím Tě, pomoz mi!“ Na modlitbě o Boží pomoc není nic špatného, ale já jsem se modlila v obavách mnohem více než ve víře.

Nyní, když se připravuji sloužit, studuji a snažím se připravit, jak nejlépe dovedu. A pak, těsně předtím, než setkání začne, strávím čas v tiché modlitbě a rozjímání, uctívám Pána a mám s Ním společenství.

Nikdy mi neřekl, že mám usilovat o velké setkání. Nikdy mi neřekl, že mám usilovat o velkou sbírku. Jediné, co dělám, je, že hledám Její a On se postará o návštěvnost, o částku, jež bude vybrána i o vše ostatní.

Až příliš často trávíme veškerý svůj čas, kdy hledáme Boha, abychom získali odpovědi na naše problémy. Přitom bychom měli jen hledat Boha.

Dokud hledáme Boha, zůstáváme v úkrytu, pod stínem Jeho křídel. („... Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště...“ Žalm 91,4.) Když začneme hledat odpovědi a řešení na všechny naše problémy a situace, kterým čelíme, a snažíme se naplnit své vlastní touhy víc, než Boží vůli, pak vykračujeme ven ze stínu Jeho křídel.

Mnoho let jsem hledala Boha a ptala se, jak by mohla má služba růst. Výsledkem bylo, že zůstala stále stejná. Nikdy nerostla. Někdy to šlo dokonce opačným směrem. Neuvědomila

jsem si totiž, že musím hledat Boží království a že On potom přidá i růst.

Uvědomujete si, že si nemusíte dělat starosti ani o svůj duchovní růst? Jediné, co je potřeba udělat, je hledat Boží království, a pak porostete. Hledejte Boha, přebývejte v NĚm a On způsobí váš růst.

Miminko jen pije mléko a roste. Jediné, co musíme udělat my, je toužit po čistém mléku Slova. Pak porosteme. (1. Petrův 2,2)

Ze své lidské síly nemůžeme nikdy zakusit žádný opravdový úspěch. Musíme raději hledat nejprve Boží království a Jeho spravedlnost. Pak nám budou všechny ostatní věci přidány.

Nemáme hledat Boží dary, ale Jeho přítomnost.

Trávit čas ve stínu

O jedno jsem Hospodina žádal, to jedno jsem hledal: Abych přebýval v domě Hospodinově /Jeho přítomnosti/ po všechny dny svého života, abych mohl hledět na Hospodinovu nádheru /sladkou přitažlivost a přenádhernou krásu/ a abych mohl přemítat v jeho chrámu.

V den zlý mě schová ve své skrýši, skryje mě v úkrytu svého stanu, na skálu mě zdvihne.

A teď zvedám hlavu nad své nepřátele kolem sebe. V jeho stanu budu obětovat oběti radostných výkřiků, budu zpívat a opěvovat Hospodina.

Žalm 27,4-6

Někdy svůj život žijeme pozpátku. Přesně to se mi před několika lety stalo. Usilovala jsem o velikou službu a hledala všemožné způsoby, jak se změnit, protože jsem se neměla ráda. Snažila jsem se, aby se změnil můj manžel. Chtěla jsem, aby se změnily mé děti. Hledala jsem uzdravení a zdar. Usilovala jsem o všechno možné pod sluncem, ale netrávila jsem čas ve stínu.

Potom do toho všeho vkročil Pán a ukázal mi, co dělám špatně. Použil Žalm 27,4-6, aby mi zdůraznil, že musím nejprve hledat Její a Jeho přítomnost po všechny dny svého života.

V tu dobu jsem žádala o spoustu věcí, ale ani jedna z nich neměla příliš mnoho společného s Boží přítomností. Když jsem však začala hledat Boha, začala jsem toužit zakoušet Ho ještě víc. Když se pak objevily potíže, skryl mne, dalo by se říct, jakoby v útočišti Svého stánku. Když proti mně povstal nepřítel, aby mě zničil, pozvedla jsem radostně hlas a zpívala chválu Bohu.

Ďábel se ke mně nemohl dostat, protože jsem byla skryta v úkrytu Nejvyššího. Pro ďábla jsem byla nedostupná. Nemohl už způsobit, že jsem se nervově hroutila, protože jsem byla ve stínu, kde jsem si nedělala absolutně žádné obavy.

O nic nebudte úzkostliví

O nic nebudte úzkostliví, ale ve všem oznamujte Bohu své žádosti v modlitbě a prosbě s děkováním.

A pokoj Boží, který převyšuje všechno porozumění, bude střežit vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

Filipským 4,6-7

Před dávnou dobou mi Bůh řekl, že když za Ním přicházím v modlitbě, předávám Mu všechno, co se mi ďábel snažil dát.

O tom je modlitba. Ďábel za námi přichází a dává nám problémy. My říkáme: „Tohle neunesu. Je to pro mne příliš těžké. Bože, dávám to na Tebe.“

Ve Filipským 4,6-7 nám apoštol Pavel v podstatě říká toto: „Modlete se a nedělejte si starosti.“ Neříká tam: „Modlete se a starejte se.“ Když se modlíme a dáváme své problémy Bohu, je to pro Boha znamením, že Mu důvěřujeme. A právě taková má modlitba být.

Tohle musím činit velice často v případě svého náctiletého syna Dannyho. Pořád bydlí u nás doma. Protože služba, ve které spolu s manželem jsme, vyžaduje, abychom často cestovali, bolí mě u srdce, když ho tam musíme nechat samotného. Ještě než odmaturoval, tak mi kdysi po telefonu vyprávěl, že měl nějaké problémy ve škole a že mu chybíme, hlavně ráno, když vstává, a večer, když jde spát.

Během let jsme si s Davem s naším synem rozvinuli opravdu dobrý vztah. Milujeme ho a on má rád nás. (Náš nejmladší syn měl deset let, když k nám Bůh promluvil a řekl, že máme mít ještě jedno dítě, takže je opravdu naše miminko!) Když byl na střední škole, tak jsme si o něj dělali starosti, obzvláště když jsme znali tlaky a vlivy, kterým tam musel čelit.

Všichni z nás denně čelíme výzvam, se kterými musíme jednat. Když upadneme do pastí, kdy se začneme litovat a chodíme kolem se svěšenou hlavou, protože ne všechno v životě funguje dokonale, vůbec nám to nepomůže. Musíme změnit své zaměření a udělat, co říká Bible: modlit se!

3

VŠECHNO BUDE V NAPROSTÉM POŘÁDKU

Druhá značka se týká úzkosti. Říká: „Nebojte se, nebudte úzkostliví.“ Tato značka vyjadřuje podobné varování jako ta první. „Důvěřujte Bohu a nedělejte si starosti.“ Důsledky toho, když ji však neposlechneme, jsou trochu více drastické. Nespadneme do příkopu, jako by tomu bylo v případě, kdy zajedeme příliš blízko k pravému okraji silnice, ale riskujeme zde čelní srážku. Je to, jako byste přejeli dvojitou plnou čáru, když zatáčíte.

Úzkost, stejně jako starosti, je nepříjemným pocitem, který zůstává i poté, co si myslíme, že jsme se s ní vypořádali. Je téměř jakoby dvojnásobnou dávkou starostí. Jakmile se pustíme tímto směrem, tak odcházíme od víry a kráčíme vstříc strachu, obzvláště strachu ze zítřka a z neznáma. Výsledkem je úzkost.

Znaky úzkosti

Obava v srdci člověka zdrcuje . . .

Příslaví 12,25

Úzkost a obava přináší do života tíhu.

Websterův slovník uvádí, že *úzkost* je „stav znepokojení a neklidu, ustaranosti a zlé předtuchy . . .“¹ Někdy je tento neklid jen mlhavý. Je to něco, čeho se nemůžeme dotknout. Ani možná přesně nevíme, co to vlastně je. Jediné, co víme, je, že pocítujeme znepokojení. Někdy se to stává v přítomnosti druhých lidí.

Podle slovníku Webster je *předtucha* „pocit úzkosti kvůli špatné předtuše, pocit děsu“.² Jinými slovy je to velmi nepříjemný druh úzkosti.

Vzpomínám si na strašnou úzkost, kterou jsem jednou prožila. Zažila jsem v životě tolik zlých věcí, až jsem se dostala do bodu, kdy jsem očekávala, že se mi budou dít jen špatné a zlé věci. Nevěděla jsem však, co zažívám, dokud mi to Bůh neodhalil v Bibli.

Zlé předtuchy

Všechny dny chudého jsou zlé /kvůli úzkostlivým myšlenkám a zlým předtuchám/, ale dobré srdce má ustavičně hostinu /bez ohledu na okolnosti/.

Příslaví 15,15 (AMP)

Před mnoha lety jsem si jednou ráno upravovala vlasy před zrcadlem. Měla jsem nejasný pocit, že se mi stane něco špatného. V tu dobu jsem nechápala, co to je, protože jsem byla naplněná Duchem Svatým a studovala jsem Bibli jen velice krátce. Věděla jsem jen, že mám nejasný pocit ohrožení.

Tak jsem se rozhodla zeptat se Boha: „Co je to, co neustále pociťuji? Mám tento pocit už tak dlouho.“ Bůh mi odpověděl: „Zlé předtuchy.“

Protože jsem to nikdy předtím neslyšela, tak jsem si pomyslela: „Co znamená slovo předtucha?“ Šla jsem tedy pro slovník a vyhledala si to. Zjistila jsem, že předtucha je „pocit hrozícího neštěstí, katastrofy nebo zla.“³

Zjistila jsem, že předtucha není nic společného s tím, co se děje v tuto chvíli. Je to negativní pocit ohledně výsledku události v budoucnosti.

V tu dobu jsem netušila, že se tento slovní obrat objevuje i v Bibli. Později jsem však narazila na Přísloví 15,15, kde se v rozšířeném překladu Bible (AMP) mluví o „úzkostlivých myšlenkách“ a „zlých předtuchách“.

Bůh chce, abychom se zbavili zlých předtuch, abychom se mohli ze života radovat. To se ale snadno řekne a hůř udělá, protože ďábel, náš nepřítel, chce, abychom věřili, že pro nás nikdy nic nedopadne dobře. Chce, abychom věřili, že nám nikdy nikdo neporozumí a nebude si nás vážit, že nás nikdo nebude mít rád a nebude s námi chtít trávit čas. Že o nás nikdy nikdo nebude mít zájem. Chce, abychom cítili ponížení kvůli své minulosti, bezmoc ohledně přítomnosti a beznaděj z budoucnosti. Chce na nás navržit tolik starostí a úzkostí, aby nás to odvedlo pryč od našeho vztahu s Bohem a nedovolilo nám to dokončit práci, kterou pro nás Bůh připravil.

Každý z významů slova úzkost – „ustaraný a rozrušený kvůli nejistotě, zaměřující se na starost, vytvářející starosti“ – tuto skutečnost jen potvrzuje.⁴

Jste-li vykoupeni, pak to řekněte!

Tak ať řeknou Hospodinovi vykoupení, ti, které vykoupil z ruky protivníka.

Žalm 107,2

Jakmile si uvědomíte, že se ďábel snaží odvést vaši pozornost, nezůstaňte dál sedět a nedovolte mu, aby vás bombardoval starostmi a negativními myšlenkami. Otevřete ústa a řekněte něco, co nebude chtít slyšet. On odejde. Začněte promlouvat svou autoritu v Kristu.

Někdy se mi stane, že když se připravuji na kázání v církvi nebo na semináři, začnou mě bombardovat špatné, negativní myšlenky.

Před několika lety jsem si vždy říkala, kolik žen se asi zaregistrovalo na ženské setkání, na kterém jsem měla mluvit. Když jsem se zeptala asistentky, řekla mi, že ne mnoho, ale že pořadatelé věří, že jich přijde stejně jako předchozí rok.

Okamžitě mě napadla myšlenka: „Co když nikdo nepřijde? Co když budu se svým týmem cestovat tu ohromnou vzdálenost a přijde jen pár lidí?“ Pak jsem se svými vlastními ústy povzbudila a řekla nahlas: „Všechno bude naprosto v pořádku.“

Někdy to opravdu musíme udělat, protože pokud to neuděláme, zlá předtucha bude viset ve vzduchu, aby nás přiměla ke starostem a úzkostem.

Když jsem odhalila tyto úzkostlivé myšlenky a zlé předtuchy a převzala nad nimi autoritu, začal Bůh do mého života přinášet vysvobození. Opět jsem se mohla radovat ze života.

Ďábel nám do mysli vkládá úzkosti a starosti. Někdy nás jimi opravdu „bombarduje“. Doufá, že je přijmeme a začneme je „promlouvat“ nahlas svými ústy. Pokud to uděláme, má pak materiál, aby ve skutečnosti stvořil v našem životě okolnosti, ohledně kterých nám podstrkuje úzkostlivé myšlenky.

Slova mají v duchovní oblasti tvořivou moc. 1. Mojžíšova 1,3 říká: „Bůh řekl, buď' . . . a bylo . . .“!

Ježíš řekl: „Nepropadněte tedy starostem a *neříkejte*: ‚Co budeme jíst?‘ nebo: ‚Co budeme pít?‘ nebo: ‚Co si oblečeme?‘“ (Matouš 6,31). Pokud přijmeme negativní myšlenku a začneme ji říkat, pak jsme od problému vzdáleni už jen několik kroků. „Nedělejte si tedy starost kvůli zítřku, neboť zítřek bude mít své vlastní starosti.“ (verš 34).

Radujte se ze života!

... jemný a pokojný duch ... /není úzkostlivý ani
ustaraný/ ... je před Bohem velmi vzácný.

1. Petrův 3,4 (AMP)

Úzkost také znamená „starost“, „obava“, „znepokojení“, „neklidný stav mysli“.⁵ Petr nám říká, že se Bohu líbí pokojný duch, ne duch, jenž je úzkostlivý a ustaraný.

Když jsme ustaraní, jsme uvnitř napnutí a máme pocit, že máme naprosto sevřený žaludek. Všechno se pro nás stává břemenem. Velkým, těžkým, nesnesitelným břemenem, abychom si nemohli vydechnout a radovat se ze života, což je Boží záměr.

Co se týče mě, byla jsem stále v napětí a rozmrzelá, protože mi zneužívání ukradlo dětství. (Cítila jsem se jako dospělá, už když jsem byla velmi malá.) Protože jsem nikdy nemohla být opravdu dítětem, nevěděla jsem, jak to nechat být a chovat se jako dítě. Když jsem se pak vdala a měla vlastní děti, nevěděla jsem, jak se z nich opravdově radovat.

Celá léta jsem se nedokázala radovat ani ze svého manžela, protože jsem byla příliš napjatá a snažila jsem se jej změnit. Neustále jsem se ho snažila zdokonalovat. A všechny ostatní také.

Měla jsem děti, ale neužívala jsem si je. Každý den, než odešly do školy, jsem si dala tu práci, aby každý jejich vlásek byl naprosto dokonale na svém místě, aby na jejich oblečení nebylo nic pokrčeného, aby měly dokonale nabalenou svačinku. Milovala jsem své děti, ale neužívala jsem si jich.

Měla jsem krásný dům, který jsem udržovala dokonale čistý, kde bylo vše na svém místě, ale neužívala jsem si ho. Ani nikdo jiný si ho nemohl užívat. Nedalo se v něm žít. Vše, co se dalo, bylo dívat se na něj.

Děti měly krásné hračky, ale neradovaly se z nich, protože jsem jim to nedovolila. Nechtěla jsem, aby si je vytáhly a hrály si s nimi.

Nikdy jsem nepoznala, co je to zábava. Ať to bylo cokoli, nemyslela jsem si, že to je něco, co by měla má rodina zažívat. Říkala jsem si: „Zábavu nepotřebujeme. Vše, co je potřeba, je každý den odvést dobrou práci.“

Vzpomínám si, jak jsem říkala dětem: „Běžte si hrát.“ Když to pak udělaly, hned jsem byla u nich a říkala: „Uklidte ten nepořádek! Okamžitě to všechno urovnejte! Dokážete tu jen udělat binec!“

V tu dobu jsem si ve svém životě potřebovala uvědomit, že pokud neběželo všechno tak, jak jsem chtěla já, neznamenal to konec světa. Potřebovala jsem se naučit se uvolnit a radovat se ze života.

V Žalmu 118,24 se v Bibli píše: „Tento den učinil Hospodin. Jásejme a radujme se v něm!“

V Janovi 16,33 řekl Ježíš: „Toto jsem vám pověděl, abyste ve mně měli /dokonalý/ pokoj. Ve světě máte soužení /zkoušky, neklid a frustraci/. Ale buďte dobré mysli /seberte odvahu, mějte jistotu, buďte smělí/, já jsem přemohl svět.“ (AMP)

Ve Filipským 4,4 říká apoštol Pavel: „Radujte se v Pánu vždycky, znovu řeknu: radujte se!“

Nebudte napjatí. Uvolněte se. Dejte Bohu šanci, aby mohl jednat. Rozhodněte se radovat se ze života.

Změněn od slávy k slávě

A my všichni, spatřující /v Božím Slově/s odhalenou tvář Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.

2. Korintským 3,18 (AMP)

Uvědomujete si, že jestliže si dovolíte radovat se ze života jen ve chvíli, kdy bude všechno dokonalé, tak si moc zábavy neužijete?

Neučíňte tu chybu, že budete čekat, abyste se mohli radovat, až vy i všichni kolem vás budou naprosto dokonalí a konečně dosáhnete cílové pásy.

Bible říká, že jsme neustále proměňováni v Boží podobu a jdeme od slávy ke slávě. To znamená, že procházíme mnoho různých fází. Musíme se naučit, jak se radovat ze slávy fáze, ve které se právě nacházíme, zatímco směřujeme k té další. Musíme se naučit říkat: „Ještě nejsem, kde mám být, ale, díky Bohu, že už nejsem, kde jsem býval. Jsem někde uprostřed a budu si každé etapy užívat.“

Když jsou děti malé, jsou roztomilé a usmívají se a breptají, ale také dělají věci, které nejsou až tak roztomilé. Uprostřed noci začnou plakat, prořezávají se jim zoubky, mají průjem. Můžeme se přistihnout, jak si říkáme: „Budu vážně rád/a, až to bude za námi, abych si jich opravdu mohl/a užívat.“

Děti to nějak skrze tuto fázi zvládnou a pak vstoupí do další. V tu dobu začínají mluvit, roztomile žvatlají, šklebí se, ale také

začínají chodit a házet čímkoli, co jim přijde pod ruku. Opět zjistíme, že si přejeme, aby to už bylo za námi.

Netrvá dlouho a ocitnou se ve školce. A my se přistihneme, jak si říkáme: „Oddechnu si, až budou v první třídě. Celý den budou ve škole.“ Jakmile však budou na základní škole, budeme zase říkat: „Budu rád/a, až budou na střední.“ Po maturitě si pak říkáme: „Budu rád/a, až budou dospělí a ožení/vdají se.“

Pak k tomu jednoho dne dojde a my si uvědomíme, že jsme se z žádné etapy jejich života vlastně neradovali. Pořád jsme jen čekali, až to bude za námi, abychom se mohli radovat, *až...*

Takto jsem prožila svůj život já. Pořád jsem čekala na jiný okamžik, abych se mohla radovat.

Když na mém setkání bylo padesát lidí, říkala jsem si: „Budu tak ráda, až jich bude přicházet sto.“ Pravda však je, že když k tomu opravdu nakonec došlo, nebyla jsem o nic šťastnější.

Každá etapa, kterou procházíme, s sebou přináší určité množství radosti, ale také s sebou nese malou míru problémů. My se musíme naučit radovat se i navzdory okolnostem.

Radujte se navzdory okolnostem

Hospodine, svým dílem mi působíš radost, já sám nad skutky tvých rukou.

Žalm 92,5

Před několika lety jsem konečně našla přístup ke štěstí. Nachází se v Boží přítomnosti.

Bývala jsem šťastná, když Bůh udělal něco, co mi způsobilo radost. Nevěděla jsem však, jak nalézat radost v Něm. Věděla jsem, jak mám hledat Boží ruku, ale nevěděla jsem, jak hledat Jeho tvář.

Nemyslete si, že budete šťastní, až pro vás Bůh udělá to, po čem toužíte. Jakmile k tomu dojde, objeví se něco jiného, po čem budete toužit, a vy budete přesvědčeni, že se nemůžete radovat, dokud to nebudete mít. Neprožijte celý svůj život čekáním na to, až budete moct být šťastní.

Poté, co jsem prožila tento průlom, jsem jela jednou na setkání. Zpívala jsem si jednu tenkrát populární duchovní písničku. „Ty jsi mě rozradostnil, Ty jsi mě rozradostnil. Budu jásat a radovat se, protože Ty jsi mě rozradostnil.“ Právě tenkrát ke mně Duch Svatý promluvil a řekl mi: „Poprvé zpíváš tuto píseň správně.“

Protože Bůh slyší naše srdce více, než naše slova, zněla Mu ta píseň jinak. Předtím slyšel jen: „To, co jsi pro mě udělal, mi způsobilo radost. Budu jásat a radovat se kvůli tomu, co jsi pro mě udělal.“

Když Pán dělal, co jsem chtěla, aby pro mě udělal, měla jsem radost. Když ale nedělal, po čem jsem toužila, neměla jsem radost. A tak jsem žila život nahoru a dolů. Bylo to, jako bych jela na horské dráze. Z toho, jak jsem byla neustále nahoře a hned zase dole, jsem byla vyčerpaná. Když se mi líbily okolnosti, byla jsem nahoře. Když se mi nelíbily, byla jsem dole.

Chceme-li žít v plnosti radosti, musíme si najít něco, z čeho se budeme radovat, co nezávisí na našich okolnostech.

Radujte se navzdory lidem

Radujte se v Hospodinu a plesejte, spravedliví, jásejte,
všichni lidé přímého srdce!

Žalm 32,11

Dokonce i když jsme spokojení s každíčkou okolností kolem nás, zjistíme, že je ve světě plno lidí, kteří se nám nelíbí. Jakmile nějak upravíme ty, kteří nám neseděli, objeví se někdo další, kdo nám zase sedět nebude. Je to nekonečný proces.

Ve službě se setkáváme s velkým počtem lidí, kteří s námi spolupracují. Přestože jsou to ti nejnádhernější lidé, které jsem kdy potkala, někdy dojde k tomu, že mi nedělají radost.

I když budeme ve společnosti křesťanů, neznamená to, že se budeme neustále radovat. Ten Jediný, kdo nám může neustále dávat a způsobovat radost, je Ježíš. A ani On to nedokáže udělat, pokud Mu to nedovolíme my.

Syndrom Marty

Stalo se, když šli dále, že vešel do jedné vesnice. Někáká žena jménem Marta jej přijala do svého domu.

Měla sestru, která se jmenovala Marie. Ta se posadila k Pánovým nohám a poslouchala jeho slovo.

Ale Marta měla plno práce s obsluhováním. Přistoupila k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“

Lukáš 10,38-40

Nikdo nepoznal zdroj štěstí, pokoje a radosti lépe než Marie, sestra Marty. Když k nim do domu přišel jejich host, Ježíš, posadila se u Jeho nohou, aby mohla slyšet všechno, co bude říkat, a neuniklo jí ani slovíčko. Byla nadšená, že se je rozhodl

navštívit, a chtěla si opravdu užít čas, který spolu měli strávit. Tak se okamžitě posadila a upřela svůj zrak na Ježíše.

Byla tu i její sestra, stará, dobrá Marta. Celý den strávila tím, že pobíhala po domě, uklízela a leštila, vařila a snažila se vše nachystat na Ježíšovu návštěvu. (Důvod, proč je pro mne snadné si Martu v této situaci představit, je to, že jsem bývala také taková.)

Všechno muselo být naprosto dokonalé, než Martin host dorazil. Jakmile přišel, naběhla do kuchyně a dokončovala všechno to jídlo, které připravila.

Nakonec se Marta naštvála a přišla za Ježíšem s dlouhou promluvou: „Mistře, proč neřekneš mé sestře, aby mi pomohla? Aby vstala a chopila se nějaké práce, která tu je?“ Doufala, že u něj vyvolá sympatie a snad i trošku uznání za práci, kterou udělala. Byla však v šoku, když jí odpověděl: „Marto, Marto, děláš si starosti a znepokojuješ se mnoha věcmi, jedno je však potřeba. Marie si vybrala dobrý díl, jenž jí nebude odňat.“ (Lukáš 10,41-42)

Jsem si jistá, že se to po této poznámce u nich v domě znatelně utišilo. Je však pravdou, že to Marta potřebovala slyšet.

Vzpomínám si, že mi jednou řekl Bůh něco podobného. Řekl mi: „Joyce, nemůžeš se radovat ze života, protože vše příliš komplikuješ.“ A měl pravdu! Dokázala jsem zkomplikovat i obyčejnou grilovačku!

Vzpomínám si, že jsem jednou potkala naše známé a během minutky jsem je pozvala na návštěvu. Řekla jsem něco takového: „Co kdybyste v neděli přišli na návštěvu? Uděláme nějaké hotdogy, něco málo ugrilujeme, dáme si pár chipsů a něco dobrého k tomu. Udělám čaj a jen tak spolu posedíme na terase a užijeme si to. Možná bychom si mohli i něco zahrát.“

Když jsem to řekla, měla jsem dobrý pocit z toho, jak moc si to užijeme. Sedla jsem do auta a jela domů. Než jsem přijela k domu, z hotdogů byly steaky, z chipsů bramborový salát. Vždyť přece nechci, aby si naši přátelé mysleli, že si můžeme dovolit jen hotdogy a že neumím udělat bramborový salát!

Netrvalo dlouho a rozhodla jsem se, že je potřeba natřít gril a koupit nový zahradní nábytek. Je samozřejmostí, že bylo nutné posekat trávník a pořádně vysmýčit celý dům. Vždyť jsem na své hosty musela udělat dobrý dojem!

Za nějakou dobu jsem začala přemýšlet nejen o těch šesti lidech, které jsem pozvala, ale o dalších čtrnácti, kteří by se urazili, kdyby zjistili, že tu bylo těch šest a že je jsem nepozvala. Najednou se z této jednoduché návštěvy stala noční můra. Oddala jsem se strachu z lidí.

Když se ve mně syndrom Marty ještě více uhnízdil, začala jsem zběsile uklízet dům a drhnout podlahy. Všechny jsem posílala do obchodu, aby koupili to a taky ono. Pravidelně jsem se na Davea a děti zlobila a říkala jsem: „Zkrátka nechápu, proč musím všechnu tu práci tady dělat sama, zatímco vy se všichni skvěle bavíte!“ V tu dobu jsem už měla po celé tváři napsáno „Marta“ a věděla jsem, že jsem si na rozdíl od Marie nevybrala tu dobrou část.

Žijte v přítomnosti

Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se zjeví, budeme mu podobni, protože ho uvidíme takového, jaký je.

1. Janův 3,2

Ve skutečnosti jsou to právě naše dnešní rozhodnutí, jež určí, zda se z tohoto okamžiku budeme radovat nebo zda jej promrháme starostmi. Někdy dojde k tomu, že nám utečou okamžiky dneška, protože se až příliš staráme o zítřek.

Další definice úzkosti je „neklid a strach ohledně nejisté budoucnosti“.⁶ Definice, kterou mi dal Bůh, je velmi podobná: „Úzkost je způsobena tím, že se mentálně nebo emocionálně snažím zapojit do toho, co ještě není (do budoucnosti), nebo do toho, co již bylo (do minulosti).“

Musíme pochopit jednu věc. Bůh nám chce pomoci, abychom se naučili být lidmi přítomnosti.

Například 2. Korintským 6,2 říká: „ ... hle, nyní je den záchrany“ a Židům 4,7: „ ... Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.“

Musíme se naučit žít dnes. Až příliš často trávíme čas v myšlenkách v minulosti nebo v budoucnosti. Možná vám to zní malinko legračně, ale měla jsem v životě v této oblasti tolik problémů, že mi jednou Bůh ukázal, že si dokonce dělám starosti a žiju s úzkostí, i když si čistím zuby!

Když jsem si čistila zuby, už jsem přemýšlela o tom, co budu dělat dál. Spěchala jsem a neustále jsem měla sevřený žaludek.

Pokud se cele neoddáme tomu, co děláme v daném okamžiku, vystavujeme se všanc úzkosti. Čištění zubů se může zdát jako

banalita, ale jsem si jistá, že přesně takový druh každodenních činností nám mnohokrát přináší nejvíce problémů.

Vzpomínám si na to, jak jsem byla pokřtěna Duchem Svatým. Mysl jsem měla v takovém chaosu, že pro mě byly problémem i ty nejobyčejnější věci v životě. Ráno jsem vstala, odvezla jsem děti do školy a manžela do práce a pak začala dělat to, co bylo v domě potřeba. Nedokázala jsem se však na nic soustředit.

Byla jsem v ložnici a stlala postele, když mi najednou došlo, že jsem nenaplnila myčku. A tak jsem běžela do kuchyně, abych to udělala, a postele nechala ustlané jen napůl.

Když jsem dávala nádobí do myčky, napadlo mě: „Musím jít do sklepa a vytáhnout maso z mrazničky, aby do oběda stihlo rozmrznout.“

Běžela jsem tedy do sklepa vytáhnout maso z mrazničky. Po cestě jsem zahlédla hromadu špinavého prádla a rozhodla jsem se, že se musím zastavit a naházet ho do pračky.

Hned poté jsem si vzpomněla, že potřebuji někam zatelefonovat, a běžela jsem zpátky nahoru, abych to vyřídila. Uprostřed všeho toho pobíhání a zmatku jsem si najednou

vzpomněla, že musím zajít na poštu a zaplatit účty, které předtím přišly poštou. A tak jsem odběhla, abych to zařídila.

Na konci dne byl všude větší nepořádek, než když jsem začínala uklízet. Všechno bylo hotové jen napůl, já jsem byla frustrovaná a vyčerpaná. Proč? Jednoduše proto, že jsem nikdy ničemu nevěnovala plnou pozornost.

Jednu věc po druhé

Ostříhej nohy své /soustřed' se na to, co děláš/

Kazatel 5,1 (Bible Kralická; AMP)

Víte, proč se často nesoustředíme na jedinou věc? Protože se až příliš zaobíráme tím, co budeme dělat potom. Musíme udělat, co nám radí pisatel knihy Kazatel. Soustředit se na to, co děláme v tu danou chvíli. Pokud to neuděláme, ztratíme ve svém životě rovnováhu a nic nám nebude dávat smysl!

Musíme se rozhodnout žít dnes, ne v minulosti ani v budoucnosti, protože když žijeme včerejškem nebo zítřkem, místo abychom žili dneškem, ztrácíme své pomazání pro dnešek. Musíme žít den po dni, protože to je jediný způsob, jak se dostat tam, kam směřujeme.

Žijeme v tak rychlé době a instantní společnosti, že bychom chtěli, aby si někdo vzal kouzelnou hůlku, mávl nad námi a

okamžitě by bylo všechno v pořádku. Tak to ale nechodí. Změna přichází postupně a den za dnem.

Den po dni

Nedělejte si tedy starost kvůli zítřku, neboť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost vlastního trápení.

Matouš 6,34

V Janovi 8,58 k sobě Ježíš odkazuje jako „Já jsem“. Jestliže se my, Jeho učedníci, snažíme žít v minulosti, pak zjistíme, že je život těžký, protože Ježíš je vždy v přítomnosti. Právě proto nám řekl, že si nemáme dělat starosti o včerejšek nebo o zítřek.

Pokud se snažíme žít v minulosti nebo v budoucnosti, bude život těžký. Pokud ale budeme žít dneškem, pak zjistíme, že je tam s námi Bůh. Bez ohledu na to, jakou situaci nám život připraví, Bůh zaslíbil, že nás nikdy neopustí a nikdy se nás nezřekne, ale že tam vždy bude s námi, aby nám pomohl (Židům 13,5; Matouš 28,20).

Soustředit se na jednu věc v přítomnosti není jen otázka fyzické, ale týká se také mentální a emocionální oblasti. Například můžeme fyzicky stát na jednom místě, ale můžeme se v duchu bavit s někým na úplně jiném místě.

Když se v mysli posouváme k další věci, vytváří to na nás zbytečný nátlak. Když se pak vrátíme do přítomnosti, možná ne úplně přesně víme, co se děje, protože jsme byli duchem nepřítomní.

Právě proto se ďábel neustále snaží uchopit naši mysl a odvést nás někam jinam. On chce, abychom minuli to, co se děje právě teď.

Vzpomínám si, jak jsem jednou byla naštvaná kvůli něčemu, co udělal manžel. V té době jsem se naštvala a zůstala jsem naštvaná celé dny. Nakonec řekl Dave něco, co upoutalo mou pozornost: „Nebylo by to smutné, kdyby dnes v noci přišel Ježíš? A ty bys svůj poslední den na zemi strávila v takovém rozpoložení...“ Měla jsem o čem přemýšlet.

My si nemusíme dělat starosti o zítřek, když máme všechno, abychom zvládli dnešek. A když dnes všechny své problémy zvládneme vyřešit, zítřek zase přinese další, a další den další.

Proč mrhat čas starostmi a úzkostí, když to stejně nic nevyřeší? Proč si dělat starosti ohledně včerejška, který už je pryč, nebo zítřka, který ještě ani nepřišel? Žijte vírou a žijte dnes. Nestrachujte se a nedělejte si starosti.

4

BOŽÍ MYŠLENKY JSOU VYŠŠÍ NEŽ NAŠE MYŠLENKY

Snažíte se vždy na všechno přijít? Mnoho z nás upadlo do této pasti. Místo abychom své starosti odkládali na Boha, procházíme životem a neseme na sobě každíčkou jeho část.

Když se snažíme na všechno přijít a vyřešit si sami, vyvyšujeme své myšlení nad Boží myšlenky a plány pro náš život. Vvyšujeme svoje vlastní cesty nad Jeho cesty.

2. Korintským 10,5 nám říká, že: „ ... Uvádíme do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista...“. Třetí značkou je: „Odložte všechny své starosti a vyhněte se rozumování“. Když to uděláme, přestaneme se snažit přijít na všechno sami a naučíme se odkládat své starosti na Pána. Vstoupíme do Jeho odpočinku.

Vstupte do Božího odpočinku

Neboť do odpočínutí vcházíme my, kteří jsme uvěřili /
přilnuli k Bohu, důvěřují Mu a spoléhají na Něj/ . . .

Židům 4,3

Tato pasáž mluví o dětech Izraele, když vstupovaly do kenaanské země místo toho, aby putovaly po poušti. Můžeme ji však také použít pro svůj život. Pokud neodpočíváme, pak opravdově nedůvěřujeme a nevěříme, protože ovoce víry a důvěry je odpočinek.

Někdy mám sklony snažit se vyřešit každý detail toho, co se děje, nebo přijít na důvod, proč se to děje. Víím však, že když toto dělám, ve skutečnosti nedůvěřuju opravdově Bohu.

V Příslaví 3,5 se píše: „Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem, nespolehej se na svoji rozumnost.“ Jinými slovy: „Důvěřuj Bohu a nesnaž se na všechno přijít na základě toho, co vidíš“. Nepíše se tam: „Důvěřuj Bohu, zatímco se snažíš na všechno přijít sám“!

Uvědomila jsem si, že jsem svými ústy říkala Bohu, že Mu důvěřuju, ale ve své mysli jsem se všechno stále snažila vyřešit sama. Příslaví 3,5 nám říká, že máme důvěřovat Bohu celým svým srdcem a celou svou myslí!

To znamená, že se musíme vzdát přílišného rozumování.

Rozumování v protikladu s Pravdou

Budte však těmi, kdo slovo činí, nebudte pouze posluchači, kteří klamou sami sebe /rozumováním, které je v protikladu s Pravdou/.

Jakubův 1,22 (AMP)

Když mi Bůh zjevil, že se musím vzdát přílišného rozumování, byla to pro mne opravdová výzva, protože jsem na něm byla závislá. Nesnesla jsem to, když jsem neměla vše promyšlené.

Například nám Bůh před několika lety řekl, abychom udělali něco ve službě, a já jsem neměla ani nejmenší tušení jak to udělat. Jedna z těch věcí byla mít každodenní televizní vysílání. To samozřejmě znásobilo práci i finanční zatížení na službě pětinasobně. Bylo potřeba více zaměstnanců a více prostoru.

Bůh mě však nepovolal k tomu, abych vždy přišla na to, jak dosáhnout všeho, o co mě On požádá. Povolal mě, abych hledala Jeho. Ne abych hledala řešení na své problémy. A pak abych poslechla, co mi řekne, že mám udělat.

Nevěděla jsem, kde vzít peníze na všechno, co mi Bůh řekl, že máme dělat, ani na prostory nebo zaměstnance. Měla jsem však

dost zkušeností s Bohem, a tak jsem věděla, že pokud zůstanu v Jeho skryši, pokud budu skrytá ve stínu Jeho křídel a budu Jej uctívat a chválit a udělám svou část zodpovědností a přitom vložím své starosti na Něj, pak On uskuteční vše přesně v souladu se Svou vůlí a plánem.

Mojí rolí a zodpovědností je udělat, cokoli mi ukáže. Jediné, co ode mě Bůh žádá, je, abych řekla: „Vykročím, Pane, a věřím, že Ty zaopatříš.“ Mohu vás však ujistit, že mě Bůh nikdy nepožádá, abych si dělala starosti nebo se snažila přijít na to, jak udělá všechno, k čemu mě vede.

Když si děláme starosti, přicházíme o pokoj, a když se snažíme na všechno přijít sami, upadneme do zmatku. Zůstávat v pokoji znamená přebývat ve stínu Všemohoucího!

Jednou jsem se Boha zeptala: „Proč jsme všichni tak zmatení?“ Odpověděl mi takto: „Kdybyste se přestali snažit na všechno přijít sami, pak byste nebyli tak zmatení.“

Začátkem zmatku je značka, která nás varuje, že se chystáme jet špatnou silnicí a dostaneme se do potíží.

Zmatek je výsledek rozumování svým vlastním rozumem a chápáním, zatímco bychom měli důvěřovat Bohu celým svým

srdcem, že nám udělá cestu přesně podle Svého plánu. Když máme důvěru, že jsou Jeho myšlení vyšší než naše, pak můžeme zmatek zastavit ještě dřív, než k němu dojde.

Nekonečný rozhovor

... nestarejte se, jak a čím byste se obhájili nebo co byste řekli. Neboť Svätý Duch vás v té hodině naučí, co je třeba říci.

Lukáš 12,11-12

Někdy se snažíme nejen přijít předem na to, jak to *uděláme*, ale také se snažíme připravit, co bychom měli *říkat*.

Řekněme, že u vás doma potřebujete konfrontovat partnera ohledně nějaké záležitosti jen mezi čtyřma očima. Možná, že si v práci potřebujete promluvit se šéfem ohledně zvýšení platu nebo napomenout nějakého zaměstnance kvůli jeho nevhodnému chování. Nezáleží na tom, jaké situaci momentálně čelíte, ale je možné, že jste plní úzkosti.

Proč neučinit rozhodnutí, že budete důvěřovat Bohu, namísto plánování a přehrávání si v hlavě toho rozhovoru pořád dokola? Proč jednoduše nevěřit tomu, že Bůh chce, abyste jednali s tím, co leží před vámi, aniž byste si předem připravili to, co řeknete?

Možná máte zhruba představu o tom, co je potřeba vyřešit, ale je potřeba uchovat určitou rovnováhu. Pokud se tím necháte pohltit a budete si tu situaci v hlavě neustále přehrávat, pak je to znamením, že nespoleháte na Boží pomazání. Spoleháte sami na sebe a také selžete.

Víte o tom, že můžeme pronést několik slov pod Božím pomazáním a způsobit tak smír a harmonii, nebo můžeme říct stovky slov z vlastního těla a způsobit naprostý zmatek a chaos?

Někdy si lámeme hlavu nad tím, abychom vypočítali nějaký plán jak obtížnou situaci vyřešit. Jakmile si myslíme, že jsme se konečně rozhodli, co uděláme, okamžitě se nám v hlavě objeví problémová myšlenka: „Ano, ale co když . . .?“ A jsme nakonec ještě více zmatení než předtím.

Vzpomínám si, jak jsem jednou v noci ležela v posteli a snažila se v mysli vyřešit situaci, která mi způsobovala neklid. Nakonec jsem se přistihla při jednom z těch nekonečných rozhovorů. „Jestliže řeknu toto, pak oni odpoví toto. Jestliže se stane tohle, pak budu opravdu rozmrzelá! A co udělám pak?“

Věděla jsem, že se s nějakými lidmi budu muset pobavit o určitých nepříjemných záležitostech, a nechtěla jsem je urazit.

A také jsem věděla, že to nebude snadné. I když jsem nechtěla, aby se ti, jichž se to týkalo, na mě naštváli, nechtěla jsem se ani zbavit své zodpovědnosti tím, že se budu chtít zalíbit lidem. (Efezským 6,6; Koloským 3,22) Potřebovala jsem v této záležitosti pocít pokoje a jistoty.

Boží pokoj je nám vždy dostupný. My se však musíme pro něj rozhodnout. Musíme se rozhodnout stát buď na ostrém slunci starostí (a potit se, cítit se mizerně, mít žízeň a být vyprahlí), nebo v chladivém, utěšujícím stínu Božího pokoje.

Boží plány pro nás jsou dobré!

Vždyť já znám úmysly, které s vámi zamýšlím, je Hospodinův výrok. Úmysly o pokoji a ne o zlu, abych vám dal budoucnost a naději.

Jeremjáš 29,11

Kvůli prostředí plném zneužívání, které mě jako malé dítě obklopovalo, jsem se naučila ujistit, že všechno, co řeknu, bude správné, ještě předtím, než jsem otevřela svá ústa. Bála jsem se, že pokud řeknu něco špatně, budu za to trpět.

Mnoho let svého života jsem prožila tím, že jsem si v hlavě přehrávala rozhovory, abych se ujistila, že všechno vyzní naprosto správně. Nakonec, samozřejmě, se mi v mysli rozvinul zvyk negativního a obranného smýšlení.

Kvůli své nejistotě a strachu z odmítnutí jsem trávila celé dny tím, že jsem se snažila přijít na skrytý význam nějaké poznámky, kterou přede mnou někdo utrousil a nemyslel tím vůbec nic.

Bůh nechce, abychom svou mysl používali takto. Je to zbytečná ztráta času. Náš nebeský Otec má pro náš život plán. Jeho myšlení je vyšší než naše a Jeho cesty jsou vyšší, než ty naše. (Izajáš 55,8-9) Ani vy ani já Boha nikdy nepředčíme rozumováním.

Po létech bojů jsem nakonec řekla Bohu: „Co mám za problém?“ Pán mi odpověděl a to mi pak změnilo život. Řekl mi: „Joyce, kvůli tomu, jak jsi vyrůstala, máš ve svém myšlenkovém procesu zakořeněn strach.“

Samozřejmě, že se mnou Bůh čas od času ohledně strachu jednal od doby, kdy jsem byla naplněná Duchem Svatým. I když jsem už ušla kus cesty, uvědomila jsem si, že je ještě velký kus přede mnou.

Navzdory tomu všemu mi Bůh řekl: „Joyce, všechno bude v pořádku!“ Když to vyřkl, bylo to jako průlom. Připomnělo mi to, jak jsem vždy dětem, když ke mně přišly zraněné a plakaly, řekla: „Je to v pořádku! Maminka se o to postará. Všechno bude v pořádku.“ I když to byla jednoduchá slova, nespočetněkrát jsem si je připomínala.

Vzpomínám si na jednu konkrétní situaci. Se svým týmem jsme naplánovali seminář. Přestože jsme doobjednali nálepky na kazety, které jsme pro seminář potřebovali, stalo se, že nám došly. Když jsme kontaktovali firmu, která je dodává, zjistilo se, že se naše objednávka ztratila. Přestože jsme ji odeslali s časovou rezervou, nyní jsme měli problém, neměli jsme čas a museli jsme udělat speciální spěšnou objednávku.

Den poté, co měla nová objednávka dorazit, nálepky stále nedorazily! Místo abych dovolila, aby mě tato situace pohltila, řekla jsem jen: „Všechno bude v pořádku.“ Ještě než jsem dojela domů, volali mi lidé z kanceláře, že nálepky dorazily hned, jak jsem z kanceláře odešla.

Rozvinout si důvěru

... chlubíme se také souženými, neboť víme, že soužení působí vytrvalost, vytrvalost osvědčenost a osvědčenost naději.

Římanům 5,3-4

Kolikrát jste nad podobným druhem situací zbytečně zoufali a trápili se? Kolik let svého života jste promarnili tím, že jste říkali: „No, věřím Bohu. Důvěřuju Bohu“, zatímco jste se ve skutečnosti starali, promlouvali negativně a snažili se všechno si vyřešit a na všechno přijít sami? Možná jste byli přesvědčeni, že věříte Bohu,

protože jste říkali: „Důvěřuji Bohu“, ale uvnitř jste byli plní úzkosti a paniky. Snažili jste se naučit se důvěřovat Bohu, ale nešlo to.

Chci snad říct, že se důvěra a jistota rozvine jen tím, že jednoduše řeknete: „Neboj se, všechno bude v pořádku“? Ne, vůbec ne. Důvěra a jistota rostou po nějakou dobu. Obvykle to trvá nějakou dobu, než překonáme hluboko zakořeněný zvyk dělat si starosti, žít v úzkosti a strachu.

Právě proto je tak důležité „držet se“ Boha. Nepřestávejte a nevzdávejte se, protože s každou etapou, kterou projdete, získáváte zkušenosti a duchovní sílu. Pokaždé malinko zesílíte. Jste silnější, než jste byli minule. Dříve či později, pokud to nevzdáte, budete někým, s kým už si ďábel neporadí.

Opravdově pomoci může jedině Bůh

... Vždyť ty jsi mě vyvedl z lůna, dals mi doufat na prsech mé matky.

Na tebe jsem odkázán od narození, od lůna matky jsi mým Bohem ty.

Nevzdaluj se ode mě, neboť soužení je blízko a pomocníka není.

Žalm 22,10-12

Nyní kráčím s Bohem už dlouho, takže už mám za sebou mnoho zkušeností a prošla jsem si mnoha obtížnými obdobími. Nikdy však nezapomenu na tu spoustu let, kdy mě ďábel ovládal a manipuloval. Vzpomínám si, kolik nocí jsem probděla a prochodila sem a tam, kdy jsem plakala, protože jsem si myslela, že už nemůžu dál.

Vzpomínám si, jak jsem se utíkala k přátelům a dalším lidem a myslela jsem si, že mi možná budou moct pomoci. Nakonec jsem dostala rozum a přestala běhat za lidmi. Ne proto, že bych je neměla ráda nebo že bych jim nedůvěřovala, ale protože jsem věděla, že mi opravdově pomoci nemůžou. Že to dokáže udělat jedině Bůh.

Jednou jsem slyšela jednoho kazatele: „Jestliže vám mohou pomoci lidé, tak nemáte skutečný problém.“

Bývala jsem tak našťvaná na svého manžela, protože když měl nějaký problém nebo procházel těžkostmi, nikdy mi o tom neřekl. Dva nebo tři týdny poté, co zakusil vítězství, pak pronesl: „Před několika týdny jsem procházel opravdu obtížným obdobím.“

Ještě než domluvil, zeptala jsem se: „Proč jsi mi nic neřekl?“

Víte, co mi odpověděl?

„Věděl jsem, že mi stejně nedokážeš pomoci, tak jsem tě o to ani neřádal.“

Neříkám, že je špatné sdílet se s někým, koho milujete a komu důvěřujete o to, co se děje ve vašem životě. Dave ale rozuměl pravdě, kterou jsem já potřebovala uvést do svého vlastního života. Jsou okamžiky, kdy nám může pomoci jedině Bůh. I když bych moc ráda svému muži pomohla, ve skutečnosti bych to nedokázala. To mohl jedině Bůh, a proto musel jít přímo za Bohem.

Pán mi jednou řekl, že je potřeba, abychom se naučili jak trpět v soukromí. Spolu s touto myšlenkou mi dal různé verše. Jedním z nich je verš z Izajáše 53,7: „Byl zdrčen, ale pokořil se a neotevřel ústa . . .“ Jakmile dojdete v Bohu do určitého bodu, toto se pro vás stane dalším zlatým pravidlem jak v Něm získat ještě více síly.

Všechnu svou starost vložte na Boha

Všechnu svou starost uvrhněte na něho, neboť mu na vás záleží.

1. Petrův 5,7

Ve svém kráčení s Bohem jsem se chtěla dostat do bodu, kde budu stabilní, nebudu si dělat starosti, nebudu plná zbytečného rozumování, a kde budu schopná vložit všechny své starosti na Něj.

V této oblasti má zvláštní dar můj manžel. Prožil si toho s Bohem už hodně a během let mu dal Pán opravdový pokoj a jistotu. (To je velmi dobré, protože já jsem si dělala tak velké starosti, že kdybychom takoví byli oba dva, asi bychom to nezvládli.)

Já jsem držela doma kasu a starala se o všechny účty. Každý měsíc jsem vytáhla kalkulačku a sčítala jsem platby a účty. Dopracovala jsem se k tomu, že jsem se ohromně starala, jak je všechny zaplatíme.

Dave byl v obýváku a hrál si s dětmi. Dávali mu na vlasy natáčky a váleli se po sobě a koukali se na televizi. Slyšela jsem, jak se smějí a chichotají a mají se spolu báječně.

Velmi brzy jsem se na Davea naštvála, protože on si život užíval, zatímco já se cítila strašně.

Tak to však bývá. Když se cítíme mizerně, naštveme se na kohokoli, kdo se tak spolu s námi cítit odmítá.

Sedávala jsem v kuchyni a mačkala si ruce a říkala: „Ach jo, Bože. Důvěřuju Ti. Věřím, že se tento měsíc zase ukážeš a budeš jednat.“ Říkala jsem správná slova, ale dělala jsem si starosti a cítila se mizerně.

Přišel konec měsíce a Bůh pro nás v oblasti financí samozřejmě udělal zázrak. Pak přišel další měsíc a já si dělala starosti. I když jsem věděla, že jsme stoprocentně v Boží vůli, pořád jsem si dělala starosti.

Důvěra Bohu je jednou z oblastí, kde si musíme získat zkušenost každý sám pro sebe. Nepřichází tím, že se za nás modlí někdo jiný nebo že na nás někdo položí ruce. Není to něco, co by nám mohl předat někdo jiný. Musíme ji získat sami během nějaké doby.

Volejte k Bohu

Smiluj se nade mnou, Panovníku, vždyť k tobě celé dny volám.

Žalm 86,3

Finance však nebyly jedinou oblastí, ve které jsem se musela naučit Bohu důvěřovat. Ve svém životě jsem zažila okamžiky, kdy jsem byla tak moc zraněná, že jsem ležela na zemi v kanceláři a držela se za nohy nábytku, jen abych od Boha neutekla pryč.

Musela jsem si lehnout tváří k zemi a volat k Němu: „Pane, Ty mi *musíš* pomoci. Jestliže něco neuděláš, už to dál nevydržím.“

Právě v takovýchto zoufalých okamžicích poznáváme Boha blíže. Abych byla upřímná, musím říct, že volat k Bohu jako malé dítě a naprosto se na Něj spolehnout, je zdravé. Když voláme k Bohu, nemusíme si dělat starosti s tím, jak to bude znít nebo jak budeme vypadat.

Jsem si jistá, že v mém životě byly okamžiky, kdy jsem volala k Bohu a vypadala jsem jako naprostý blázen, ale stejně jsem to udělala.

Kterým směrem jdete?

... vždyť jsem se naučil být spokojen s tím, co mám ...

Filipským 4,11

Nenechte se odradit, pokud nejste přesně tam, kde byste chtěli být. Zabere to čas a chce to zkušenost, abyste se naučili vkládat své starosti na Pána a zůstat ve stínu v Jeho úkrytu.

Otázkou není: „Kde jste nyní?“, ale: „Kterým směrem jdete?“

Učíte se? Jste ochotní změnit se? Jste ochotní růst? Už jen

skutečnost, že právě čtete tuto knihu, dokazuje, že to myslíte vážně a chcete překonat strach, úzkost i nejistotu. Jediné, co teď potřebujete, je získat zkušenosti v tom, jak své starosti vkládat na Boha, abyste se vyhnuli prázdnému rozumování.

Dostůjte zodpovědnosti, ale odložte starosti

Uval své dílo na Hospodina /odevzdej je cele Jemu a důvěřuj Mu; On způsobí, že tvé myšlenky budou v souladu s Jeho vůlí/ a tvé plány obstojí.

Příslaví 16,3

Myslím si, že důvodem, proč jsem se všechno snažila vyřešit sama, byl můj celoživotní strach ze selhání. Vždycky jsem byla zodpovědným člověkem a vždy jsem chtěla, aby vše šlo správně. Kromě této zodpovědnosti jsem však na sebe nakládala i starosti.

Bůh chce, abychom dostáli své *zodpovědnosti*, ale odložili *starosti*. Proč chce, abychom své starosti odkládali? Protože On se *stará* o nás.

Nevím jak vy, ale já jsem až příliš mnoho let svého života prožila tím, že jsem se mučila staráním se a úzkostí a snažila se vyřešit to, co jsem vyřešit nemohla, nebo se snažila vyřešit to, co mi řešit nenáleželo. Výsledkem byla léta promrhaného života.

Pokud chcete být opravdu frustrovaní, pak se neustále snažte udělat něco s tím, s čím nic udělat nemůžete. Budete-li se takto chovat, zaručeně vás to bude neuvěřitelně frustrovat.

„No, což“

Přestaň se hněvat a zanech zloby, nerozčiluj se, ať se nedopustíš zlého.

Žalm 37,8

Kdykoli se ocitnu v situaci, kdy nic nezmůžu, mám pro ni velmi dobrý způsob, jak své starosti odložit na Pána. Jednoduše řeknu: „No, což.“

Tak například jednou ráno rozlil Dave v autě pomerančový džus a trošku mi postříkal svetr. Okamžitě řekl: „Dáble, neoslnil jsi mě.“ A já dodala: „No, což.“ A celý problém byl vyřešen. Dál jsme šli vstříc našemu dni.

Kvůli některým věcem nestojí za to se rozčilovat, přesto to mnozí lidé dělají. Bohužel je velká většina křesťanů rozladěná, podrážděná a plná úzkosti téměř pořád. A nejde o ty důležité věci. Jde o maličkosti, které nezapadají do jejich plánu. Místo aby své starosti odložili na Boha a jen řekli „No, což“, tak se stále snaží něco udělat ohledně věcí, se kterými nic nezmůžou.

Tato prostá fráze „No, což“ mi pomohla zvládnout to více než jen jednou při nejrůznějších příležitostech.

Jednou náš syn Danny udělal chybu až na konci práce, kterou měl za domácí úkol. Pokrčil celý papír a začal to psát všechno znovu. Nakonec byl hrozně naštvaný a rozladěný a chtěl se na to úplně vykašlat.

A tak jsme s ním spolu s Davem začali mluvit a vysvětlili mu naše „No, což“. Zabralo to. Když byl příště v situaci, kdy se mu chtělo něco vzdát, řekli jsme: „Danny“ a on na to: „No, což“. Pak se vrátil k tomu, co právě dělal, a dokončil to.

Vyvážení

Budte vyvážení . . .

1. Petrův 5,8

(dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)

Někdy se nám v obtížných situacích a zkouškách postaví do cesty úzkost, když chceme udělat, co bychom měli. Jediné, co můžeme udělat, je udělat, co umíme, a pak důvěřovat, že se Bůh postará o zbytek.

Nejlépe fungujeme, když máme klidnou, vyváženou mysl. Když je naše mysl klidná, je beze strachu, bez starostí nebo

trápení. Když je naše mysl vyvážená, jsme schopni podívat se na situaci a rozhodnout se, co s ní udělat nebo neudělat.

Většina z nás má potíže právě v oblasti vyváženosti. Buď se přesuneme do stavu naprosté pasivity, kdy neděláme nic a očekáváme, že všechno za nás udělá Bůh, nebo se staneme hyperaktivní a většinu času jednáme v těle. Bůh chce, abychom byli vyvážení, abychom byli schopni čelit jakékoli situaci v životě a říct: „No, vím, že ohledně této situace mohu udělat určité věci, ale o nic víc.“

To se mnohým z nás stává v době, kdy je potřeba doplatit daňové vyrovnání. Jsme přesvědčeni, že jsme během roku zaplatili dost, abychom si splnili svou daňovou povinnost. Pak ale zjistíme, že ještě něco dlužíme. Obvykle je lhůta k zaplacení velice krátká a my nevíme jak sehnat peníze, které po nás vláda požaduje.

Místo abychom se začali děsit a dělat si plní strachu starosti, je potřeba, abychom šli za Bohem a řekli: „Bože, věřím, že mi v té situaci pomůžeš, ale je něco, co chceš, abych udělal/a já?“

Bůh vám může ukázat, že si máte najít na nějakou dobu brigádu, abyste vydělali na zaplacení daní. Možná vám ukáže

způsob jak si peníze vypůjčit, ale zároveň vám dá i plán jak je rychle splatit. Ať nám Bůh ukáže cokoli, co máme ohledně svého problému udělat, musíme být velmi pilní a udělat to. Pak musíme důvěřovat v konečný výsledek Jemu.

Někdy si myslíme, že bychom ohledně vyřešení svého problému se zaopatřením měli udělat něco víc, než co právě děláme. Pokud se budeme honit, aniž bychom získali Boží nasměrování, budeme jednat v těle a veškerá naše snaha bude zbytečná. Někdy se zkrátka musíme rozhodnout vyčkat, i když naše mysl křičí: „Co budeš dělat?“

Musíme si být jistí, že Bůh, kterému sloužíme, od nás nevyžaduje víc, než co zvládneme. Jakmile uděláme vše, co umíme, můžeme důvěřovat Bohu, že se postará o zbytek. Tomu říkám víra a vyváženost.

Člověk víry a rovnováhy

Vírou uposlechl Abraham, když byl volán, aby vyšel na místo, které měl dostat za dědictví; a vyšel, ačkoli nevěděl, kam jde.

Židům 11,8

Abraham byl člověkem víry a rovnováhy. Přemýšlejte na okamžik o jeho situaci.

Poslušen Bohu opustil Abraham svou rodinu, své přátele a svůj domov a vyrazil na cestu do neznáma.

Jsem si jistá, že mu do ucha při každém kroku ďábel křičel: „Ty blázne! Kam si myslíš, že jdeš? Co budeš dělat, až se setmí? Kde budeš spát? Co budeš jíst? No tak, Abrahame, co tu vůbec děláš? Proč si myslíš, že to byl Boží nápad? Znáš někoho jiného, komu by Bůh řekl něco podobného?“

Netrapte svou mysl

Řekl jim: „Proč jste tak rozrušeni . . . ?

Lukáš 24,38

Navzdory tomu, co na Abrahama ďábel křičel, on šel dál. Bible říká, že přestože nevěděl, kam jde, nenechal se tím rozrušit! (Židům 11,8 – anglický překlad Bible; pozn. překladatele).

My někdy trápíme svou mysl. Někteří si tak rádi dělají starosti, že když jim ďábel nedá něco, s čím by se mohli trápit, tak si něco najdou!

Na chvíli se zamysleme nad naší myslí. Čeho má být naše mysl plná? Má být plná chvály, plná Božího Slova, plná povzbuzování a budování, plná naděje a plná víry.

Pojďme nyní udělat rychlou inventuru myšlenek, které nás během dne napadají. Je to smutné, ale většina nás by musela přiznat, že je naše mysl plná starostí, neklidu, strachu, rozumování, plánování, teoretizování, pochyb, úzkostí a nepokoje.

Výsledkem je, že jsou některé páčky víry v naší mysli opředené pavučinami. Tyto pavučinky je potřeba odfouknout a páčky víry promazat olejem Ducha Svatého, i když to může být těžké, aby se tyto páčky víry rozpohybovaly poté, co nebyly už léta v provozu!

Stejně jako Abraham musíme vykročit ve víře a udělat, co můžeme, a pak důvěřovat Bohu ohledně toho, co zbývá, a netrápit se tím v mysli. Musíme přeradit na víru a svou mysl přitom nechat odpočívat.

Nepromarněte svůj život. Určete si, co je vaše zodpovědnost a co není. Nesnažte se na sebe brát Boží zodpovědnost. Udělejte, co udělat můžete. To také Bůh očekává, že uděláte. Ostatní pak nechte na Něm. Dostůjte své zodpovědnosti, ale odložte starosti.

ZÁVĚR

Verš 2 Žalmu 91 se nese v podobném duchu jako verš 1, který jsme studovali již dříve:

Ten, kdo přebývá v úkrytu Nejvyššího, přečká noc ve stínu Všemohoucího.

Říkám o Hospodinu: Je mé útočiště, má tvrz, můj Bůh, v něho doufám.

Žalm 91,1-2

Naše útočiště a tvrz

Tyto oba dva verše nám ukazují, že se nemusíme bát, dělat si starosti a znepokojovat se, protože svou důvěru můžeme vložit v Boha. Můžeme se na Něj směle spolehnout.

Ve verši 2 se však uvádí, že Bůh není jen naše útočiště. Je také naše tvrz.

Útočiště je něco jiného než tvrz. Útočiště je skryté, tajné místo, ve kterém nás nepřítel nemůže najít. Jsme-li skryti v Bohu, pak nás ďábel nemůže vystopovat. Vidíme, co se děje, ale ďábel nás nevidí. Neví, kde jsme, protože jsme před jeho zrakem ukryti ve stínu Všemohoucího.

Pevnost je na rozdíl od toho viditelné místo obrany. Nepřítel ví, kde jsme, ale nemůže se k nám dostat, protože jsme pro něj nedostupní. Stejně jako ve starých westernech, kde si vojáci vybudovali pevnou, dřevěnou tvrz, jež je měla chránit před všemi nepřáteli.

Můžeme být buď na tom skrytém místě, kde vidíme nepřítele, ale on nevidí nás, nebo můžeme být ve viditelné pevnosti, kde nás nepřítel sice vidí, ale nemůže se k nám dostat, protože nás obklopuje Boží ochrana.

Verš 2 je zrovna tak důležitý jako verš 1, protože skvělé přísliby, které tato kapitola obsahuje, závisí na tom, zda jsou naplněny podmínky těchto dvou veršů nebo ne. „. . . neboť svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě střežili na všech tvých cestách“ (verš 11), jsou-li naplněny podmínky 1. a 2. verše a jsme-li jim poslušní.

Spolehnout se na Něj

Neboť jsme slyšeli o vaší víře v Kristu Ježíši /o tom, jak zcela spoléháte svou lidskou osobností na Něj v absolutní důvěře a jistotě v Jeho moc, moudrost a dobrotu/ ...

Koloským 1,4 (AMP)

V 2. verši 91. Žalmu, kdy žalmista říká: „Říkám o Hospodinu . . .“, nemluví jen o práci rtů. „Říkat o Hospodinu“ neznamená ani jen učit se nazpaměť verše a opakovat si je nahlas. „Říkat o Hospodinu“ vyžaduje naprostou důvěru v Něj, důvěru, kdy se na Něj zcela spolehne a závisíme naprosto jen na Něm.

Podle Koloským 1,4 je to to, čím v podstatě víra je. Spoléhání se celou lidskou osobností na Boha v absolutní důvěře a jistotě v Jeho moc, moudrost a dobrotu.

Před několika lety mi Bůh ukázal, jak se na Něj často spoléháme. Kvůli našemu strachu se na Něj jakž takž spoléháme. Přesto si však stále ponecháváme dostatek závaží, aby, kdyby náhodou Bůh odešel jinam, jsme přesto zůstali stát na svých vlastních nohou.

Přesně dokážeme určit, kdy se na Boha opravdově nespoleháme, protože nás napadají takovéto myšlenky: „Ano,

Pane. Důvěřuju Ti, ale kdyby ses náhodou neukázal, tak mám náhradní plán jak to vyřešit.“

To není naprostá a úplná důvěra v Boha! Bůh chce, abychom Mu věřili bezmezně, abychom si nenechali ani jednu myšlenku nebo plán pro případ selhání.

Je Bůh opravdu vaším útočištěm? Je opravdu vaší tvrzí? Spoléháte na Boha a důvěřujete Mu vsutku? Nebo mu jen sloužíte svými rty!?

Naplníte-li verše 1 a 2, ostatní verše Žalmu 91 jsou plné nádherných, úžasných Božích příslibů pro vás.

On vás uchrání a přikryje

On tě uchrání před osidlem ptáčnickovým, před morovou zkázou.

Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště, jeho věrnost je pavézou i štítem.

Žalm 91,3-4

První z těch přenádherných příslibů se nachází ve verši 3 a 4, kde se mluví o Božím vysvobození a ochraně.

Jak štít, tak pavéza jsou ochranné pomůcky, jež se používají během napadení. Štít býval mnohokrát tak veliký, že kryl celé tělo člověka a ochraňoval jej před nepřátelskými šípy. Některé štíty nebyly rovné, ale byly zakřivené, a tím poskytovaly ještě větší ochranu před šípy, které by přiletly ze stran.¹

Pavéza byla malý kulatý štít, který byl připevněn k paži nebo se nesl v ruce. Byla používána spíše pro boj tváří v tvář a zajišťovala veškerou ochranu, když se bojovník přiblížil k nepříteli, aby s ním bojoval.² To je podobné obrazu, který vidíme v Žalmu 125,2, kde se píše: „Jako je Jeruzalém obklopen horami, tak Hospodin obklopuje svůj lid ...“.

Bez ohledu na to, v jaké situaci se vy nebo já ocitáme, Bůh je s námi. Možná se nám to zdá být beznadějně, ale jestliže je s námi Bůh, kdo může být proti nám? (viz Římanům 8,31).

Bůh je s námi, protože nám přislíbil: „... Nezanechám tě, ani tě neopustím“ (Židům 13,5). On je pod námi, protože nám Bible říká, že nás podpírá svým příslibem (Žalm 119,116). Je i nad námi, protože v Žalmu 91, 4 čteme: „... Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště...“

Tento obrázek ať je pevně vyryt do vaší mysli. Bůh je všude kolem vás. Je s vámi. A je zde pro vás. On je pod vámi. Bůh je i nad vámi. Dábel je ten jediný, kdo je v podstatě proti vám, a dokud přebýváte v úkrytu Nejvyššího, pevní a stálí ve stínu Všemohoucího, pak vás nepřítel nemůže najít anebo se k vám nemůže dostat!

Toto vše je pravda. Tak proč byste se měli bát?

Nebudete se bát

Nebudeš se bát nočního děsu, ani toho, že ve dne přiletí šíp,

ani moru, obcházejícího po setmění, ani zhouby, jež ničí za poledne.

Po tvém boku padne tisíc, deset tisíc po tvé pravici, k tobě se to nepřiblíží.

Jistě uvidíš na vlastní oči, ano užiješ odplatu ničemům.

Protože jsi Hospodina, mé útočiště, protože jsi Nejvyššího učinil svým příbytkem,

Žalm 91,5-9

Musíme se naučit skrýt se v Bohu. Naučíme-li se, jak přebývat v úkrytu Nejvyššího, pak se z nás ďábel nervově zhroutí. Budeme pak umět sedět v klidu a jen se dívat, jak se nás snaží dostat, ale nebude to moct udělat, protože pro něj budeme nedosažitelní.

Před několika lety udělal Bůh v mém životě veliký posun. V tu dobu jsem již byla spasená i pokřtěná Duchem Svatým, ale stále jsem bojovala a měla mnoho problémů. Pak mě Pán začal učit, že v Jeho přítomnosti je plnost radosti a že jediný způsob, jak kdy ve svém životě dosáhnou stability, je přebývat v Jeho přítomnosti.

V tu dobu jsem byla nesmírně vyčerpaná z toho, jak jsem byla chvíli nahoře a chvíli dole. Toužila jsem po stabilitě. Nechtěla jsem být neustále citově na hromadě. Nechtěla jsem se nechat ovládat okolnostmi. Nechtěla jsem zbytek svého života prožít tím, že budu rvát na ďábla. Chtěla jsem ve svém životě jít dál a chtěla jsem umět přijímat všechna požehnání, o kterých Bible říká, že mi patří, protože jsem Boží dítě, a chtěla jsem se z nich radovat.

Když jsem se dostala až sem, začal mě Bůh vyučovat o přebývání v Jeho přítomnosti. Studovala jsem všechno o tomto tématu celé roky a stále více jsem to začala používat ve svém životě.

Nyní, o mnoho let později, sotva dokážu vyjádřit, k jak velkému posunu v mém životě došlo. Jsem nyní šťastná a stabilní. To neznamená, že nikdy nemám problémy. Neznamená to, že již nemusím bojovat. Znamená to však, že uprostřed všech problémů a bojů v životě dokážu přebývat v Boží přítomnosti a zůstat stabilní.

Žalm 91 není jen kus nějaké inspirativní literatury. Je to pravda a já to svým životem mohu dosvědčit.

Naučíte-li se přebývat v tajném úkrytu, pak už nad vámi ďábel nebude mít nikdy navrch. Už nad vámi nebude mít kontrolu.

Když učiníte Boha svým útočištěm a Nejvyššího místem svého přebývání, pak budete moci sedět a sledovat odplatu bezbožníků a žádné zlo se k vám nepřiblíží.

Nestane se vám nic zlého

Nestane se ti nic zlého, rána se ke tvému stanu nepřiblíží,

neboť svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě střežili na všech tvých cestách /kdy jdeš v poslušnosti a sloužíš/.

Na rukou tě ponесou, aby tvá noha neklopýtla o kámen.

Žalm 91,10-12 (AMP)

Rozšířený překlad Bible (AMP) zcela jasně specifikuje, že máme ochranu andělů, pokud kráčíme v poslušnosti a sloužíme Bohu.

Jedna žena, která pro mě pracuje, jednou seděla ve člunu. Zrovna si četla verš 10 a vyznávala, že se k ní nepřiblíží žádná rána, protože má nad sebou ochranu andělů. Zničehonic se přihnala velká vlna, která narazila do člunu. Ta žena upadla a hlavou se uhodila do boku člunu.

Pak byla zmatená. Nechápala, jak se mohla zranit ve chvíli, kdy četla a vyznávala verše o ochraně. Zeptala se na to Boha. Odpověděl jí: „Nejsi mrtvá, že ne?“ I když o tom takto nepřemýšlela, Boží andělé ji ochránili.

Kolikrát už jste mohli být mrtví, kdyby vás neochránili Boží andělé? Co myslíte? Pravděpodobně víckrát, než byste chtěli.

Nemusíme si stěžovat na to, co nevidíme, že Bůh dělá. Je potřeba Mu děkovat za to, co vidíme.

Pošlapete nepřítelé

Budeš šlapat po lvu i po zmiji, pošlapeš mladého lva i draka.

Žalm 91,13

V Lukáši 10,19 nalezneme křížový odkaz k tomuto verši, který dále vysvětluje, co zde představuje lev, zmije a drak: „Hle, dal jsem vám pravomoc šlapat po hadech a štírech, i nad veškerou silou Nepřítelé, a naprosto nic vám neublíží.“

Lev, zmije i drak představují nepřítelé. Bůh nám dal autoritu šlapat po něm. Ta autorita, exousia, kterou nám dal, je „předaná autorita“, kterou dal Ježíš nám.³ Jestliže se ji rozhodneme použít, můžeme šlapat po nepříteli. To je také naše správné místo v Bohu, když zabereme své postavení, jež nám po právu náleží.

Protože Jej milujeme

Protože ke mně přilnul, vytrhnu ho; uvedu ho do bezpečí, protože zná mé jméno.

Bude ke mně volat a já mu odpovím, budu s ním v soužení, vytrhnu ho a obdařím ho slávou.

Žalm 91,14-15

Všimněte si, že abyste se kvalifikovali pro Boží požehnání a ochranu, musíte mít osobní znalost Jeho jména. Nemůžeme spoléhat na vztah s Bohem, který má naše matka, náš otec nebo přítel. Musíme mít sami vztah s Bohem. Musíme chodit na to skryté místo, do úkrytu, a trávit tam s Bohem čas.

Častokrát přemýšlíme jen o té části, která mluví o vysvobození a ochraně. Říkáme: „Vytrhni mě, vysvobod' mě, ochraň.“ Ale vysvobození je proces. Když máme potíže, tak tam v první řadě bude Bůh s námi. Posílí nás a provede nás problémem vstříc k vítězství. Pak nás vysvobodí a poctí nás.

Po mnoho let byl Bůh se mnou ve všech zkouškách a problémech, kdy jsem se snažila překonat svou minulost. Když mě však začal *vysvobozovat*, začal mi také dávat poctu.

Když máte potíže, běžíte k telefonu nebo ke trůnu? Zprvu se to může zdát těžké. Ve svém životě se však musíte dostat do bodu, kde běžíte za Bohem a ne za lidmi, když se objeví problémy nebo když máte učinit důležité rozhodnutí. Nemá smysl volat známým, kteří sami sotva vědí, co dělají, aby vám řekli, co máte udělat vy.

Většina z nás má stejně plné ruce práce se svým vlastním životem, než aby se snažila dávat rady druhým.

Naučte se místo toho utíkat k Bohu. Naučte se utíkat na to skryté místo, na místo přebývání, do úkrytu. Naučte se říkat: „Pane, nikdo mi nemůže pomoci, jedině Ty. Jsem naprosto závislý/á na Tobě.“

Mnohokrát dá Bůh pomazání někomu jinému, aby nám pomohl, ale jestliže se budeme nejdříve obracet na lidi, bude uražen. Musíme se naučit jít nejdříve za Bohem a říct: „Pane, jestliže si budeš chtít použít člověka, aby mi pomohl, budeš si ho muset vybrat Ty sám a budeš ho muset pomazat, protože já nechci, aby mi každý říkal, co mám dělat. Chci slovo od Tebe anebo nic.“

Vysoký věk

Nasytím ho vysokým věkem a dám mu spatřit svou spásu.

Žalm 91,16

Někdy je lehké pochopit, že určité hříchy těla, jako například alkoholismus, drogy a sexuální promiskuita, vedou ke smrti. Máme však sklony zlehčovat hříchy, jako jsou starosti, úzkosti, rozumování. Odůvodníme si je tím, že to přece nejsou vlastně hříchy. A přesto jsou. Také se přichytí našeho těla a vedou k předčasné smrti například infarktem, žaludečními vředy nebo vysokým krevním tlakem.

Božím plánem pro nás je však nasytit nás vysokým věkem a zakoušet nádherné a úžasné přísliby tohoto žalmu.

Až při své cestě životem na vás ďábel příště zaútočí, začněte používat příkazy Žalmu 91, 1-2. Přebývejte v úkrytu Nejvyššího, ve stínu Všemohoucího, spolehněte se plně na Něj a učiňte si z Něj své útočiště a svou tvrz.

Jděte podle značek

Ale po svém vzkříšení vás předejdu ...

Marek 14,28

Takže po cestě máme tyto značky: 1/ důvěřujte Bohu a nedělejte si starosti, 2/ nebojte se a nebuďte úzkostliví, 3/ všechny své starosti vložte na Boha a vyhněte se rozumování.

Abychom nesjeli ani doleva ani doprava, musíme na tyto značky dávat pozor. Pokud zjistíte, že sjíždíte k jedné či k druhé straně, pak svůj směr napravte, aby nedošlo ke srážce nebo abyste neskončili v příkopu.

Na naší křesťanské cestě jsou starosti tím hlavním důvodem, proč sjedeme ze silnice. V Janovi 15,5 Ježíš řekl: „ ... beze mne nemůžete činit nic“. Rozjímejte nad tímto veršem a dovolte slovu *nic*, aby vás opravdu chytló za srdce. Starosti nemůžou udělat *nic*,

co by změnilo vaši situaci. Postoj víry si nedělá starosti, netrápí se zítřkem a není ohledně budoucnosti úzkostlivý, protože víra chápe, že Ježíš už byl všude, kam je potřeba jít.

Není nutné znát důvod a rozumět všemu, co se ve vašem životě děje. Důvěřujte, že vám Bůh odhalí vše, co máme vědět. Rozhodněte se, že se spokojíte s poznáním Toho, Který ví všechno a všechno dělá dobře.

DRUHÁ ČÁST

VERŠE

VERŠE K PŘEKONÁNÍ STAROSTÍ

Přečtěte si a vyznávejte následující verše. Pomohou vám žít život bez starostí.

Obava v srdci člověka zdrcuje, ale dobré slovo mu dává radost.

Příslaví 12,25

Všechny dny chudého jsou zlé /kvůli úzkostlivým myšlenkám a špatným předtuchám/, ale dobré srdce má ustavičně hostinu /bez ohledu na okolnosti/.

Příslaví 15,15 (AMP)

Mysl upevněnou v tobě budeš strážít dokonalým pokojem, protože tobě důvěřuje.

Izajáš 26,3

Proto vám pravím: Nedělejte si starosti /nebudte úzkostliví a ustaraní/o svůj život, o to, co budete jíst a

co budete pít, ani o své tělo, o to, co si obléknete. Není život víc /ve kvalitě/ než pokrm a tělo víc /mnohem více a důležitější/než oděv?

Pohledte na nebeské ptáky: nesejí, nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Což vy nejste o mnoho cennější než oni?

Matouš 6,25-26

Nepropadněte tedy starostem a neříkejte: ‚Co budeme jíst?‘ nebo: ‚Co budeme pít?‘ nebo: ‚Co si oblečeme?‘

Matouš 6,31

Nedělejte si tedy starost kvůli zítřku, neboť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost vlastního trápení.

Matouš 6,34

... ale potom přicházejí starosti tohoto věku, svod bohatství a žádosti po ostatních věcech a dusí Slovo, takže se stává neplodným.

Marek 4,19

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje /přestaňte se rozrušovat a nebudte neklidní;

nedopustíte, abyste se strachovali, nechali se zastrašit,
byli zbabělí a nevyrovnaní/a není bázlivé.

Jan 14,27

Chci, abyste byli bez starostí.

1. Korintským 7,32

O nic nebudte úzkostliví, ale ve všem oznamujte Bohu
své žádosti v modlitbě a prosbě s děkováním.

A pokoj Boží, který převyšuje všechno porozumění,
bude střežit vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

Filipským 4,6-7

Konečně, bratři, přemýšlejte o všem tom, co je
pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé, co má
dobrou pověst, jestli je nějaká ctnost a jestli je nějaká
chvála.

Filipským 4,8

Všechnu svou starost uvrhněte na něho, neboť mu na
vás záleží.

1. Petrův 5,7

Modlitba k poražení starostí

Otče, pomoz mi nedělat si starosti. Uvědomuju si, že pro mne starosti nejsou dobré, ale že mou situaci ve skutečnosti jen ještě zhoršují. Pomoz mi přemýšlet o dobrých věcech, které prospějí mně i Tvému království.

Pane, jsem ti vděčný/á, že se o mě staráš. Ty máš pro můj život dobrý plán. Začnu dělat to, co jsi mi ukázal, abych tento plán naplnil/a. Svou důvěru vkládám v Tebe a Tvé Slovo. Všechny své starosti vkládám na Tebe, protože vím, že se o mě staráš.

Ve jménu Ježíš, amen.

MODLITBA ZA NAVÁZÁNÍ OSOBNÍHO VZTAHU S PÁNEM

Bůh vás miluje a touží mít s vámi osobní vztah. Jestliže jste ještě nepřijali Ježíše Krista jako svého Spasitele, můžete to udělat právě teď. Jen Mu otevřete své srdce a modlete se tuto modlitbu...

„Otče, vím, že jsem proti Tobě zhřešil/a. Prosím Tě, odpusť mi. Obmyj mě, ať jsem čistý/á. Slibuji, že budu důvěřovat Ježíši, Tvému Synu. Věřím, že za mě zemřel. Věřím, že na sebe vzal můj hřích, když umíral na kříži. Věřím, že byl vzkříšen z mrtvých. Odevzdávám svůj život Ježíši právě teď.“

Děkuji Ti, Otče, za Tvůj dar odpuštění a věčného života. Prosím, pomoz mi žít pro Tebe. Ve jménu Ježíše Krista, amen.“

Ve chvíli, kdy jste se modlili z celého srdce, vás Bůh přijal, očistil a vysvobodil z pout duchovní smrti. Udělejte si čas a čtěte a studujte tyto verše. Poproste Boha, aby k vám mluvil, když s Ním budete kráčet cestou svého nového života.

Jan 3:16

1. Korintským 15:3-4

Efezským 1:4

Efezským 2:8-9

1. Janův 1:9

1. Janův 4:14-15

1. Janův 5:1

1. Janův 5:12-13

Modlete se a poproste Boha, aby vám pomohl najít církev, která věří Bibli, abyste mohli být povzbuzeni a abyste mohli růst ve svém vztahu s Kristem. Bůh je vždy s vámi. Povede vás krok za krokem každý den a bude vám ukazovat jak žít hojný život, který pro vás má!

POZNÁMKY

Úvod

1. Webster´s New World College Dictionary, 3. vydání, odkaz „dwell“.

3. kapitola

1. Webster´s New World College Dictionary, 3. vydání, odkaz „anxiety“.
2. Webster´s New World College Dictionary, 3. vydání, odkaz „apprehension“.
3. Webster´s II. New World College Dictionary, odkaz „foreboding“.
4. Webster´s II. New World College Dictionary, odkaz „anxious“.
5. Webster´s II. New World College Dictionary, odkaz „anxiety“.
6. Webster´s II. New World College Dictionary, odkaz „anxiety“.

Závěr

1. Merrill F. Unger, Unger's Bible Dictionary (Chicago: Moody Press, 1966), str. 89
2. Unger, str. 90.
3. James Strong, The Exhaustive Concordance of the Bible (Nashville: Abington 1890, „Greek Dictionary of the New Testament“, str. 30, odkaz # 1849, „delegated influence: - authority...“

O AUTORCE

JOYCE MEYER je jednou z předních praktických učitelů Bible. Podle New York Times je to nejprodávanější autor knih. Napsala více než osmdesát inspiračních knih včetně *Never Give Up (Nikdy se nevzdávej)*, *100 Ways to Simplify Your Life (100 kroků jak si zjednodušit život)*, celé série knih *Battlefield of the Mind (Bojiště v mysli)* a dvě beletrie *The Penny (Penny)* a *Any Minute (Kdykoli)* a mnoho dalších. Také vydala tisíce audio nahrávek a ucelenou video knihovnu. Její program *Enjoying Everyday Life (Radost z každodenného života)* se vysílá v rádiu a televizi po celém světě. Dále hodně cestuje a pořádá konference. Joyce se svým manželem Daveem mají čtyři dospělé děti a žijí v St. Louis, Missouri.

Kázání Joyce Meyer v českém jazyce
a v jiných jazycích lze nalézt na stránkách

www.media.syloam-international.org

tv.joycemeyer.org

VŠECHNO BUDE NAPROSTO V POŘÁDKU!

Starosti jsou hříchem, jenž vás okrade o pokoj, fyzicky vás vyčerpává a starosti dokonce mohou způsobit nemoc. Jsou opakem víry a vaši situaci žádným způsobem nemohou změnit. Jestliže jste zachyceni ve smrtelné pasti, kdy se snažíte všechno ve svém životě nějak vyřešit sami, pak je tato kniha pro vás!

Joyce Meyer, autorka bestsellerů, používá biblické verše a osobní příklady, aby vám pomohla objevit jak skutečně odložit své starosti na Pána. Tato mocná pravda vám pomůže naučit se přebývat v Božím úkrytu a spolehnout se na Něj, aniž byste zanedbali své zodpovědnosti. Joyce se také sdílí o radu jak zacházet s nepochopitelným strachem a starostmi.

Můžete se naučit užívat si život už nyní a spočinout s ujištěním, že v Kristu je vaše budoucnost zaručena!

Není určeno k prodeji.
Je to dar od Joyce Meyer